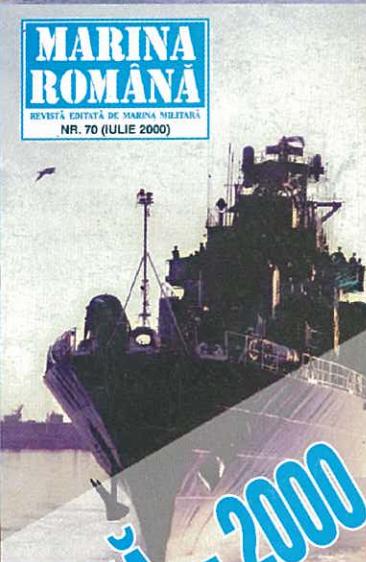
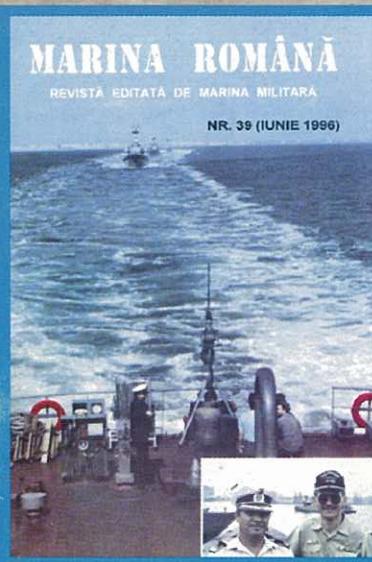

MARINA ROMÂNĂ

NR. 74 (DECEMBRIE 2000)

1990 - UN DECENIU DE EXISTENȚĂ - 2000

SUMAR

STATUL MAJOR AL FORTELOR NAVALE

MARINA ROMÂNĂ

NR. 74
DECEMBRIE
2000

REVISTĂ EDITATĂ DE MARINA MILITARĂ

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef:

Comandor dr. Ioan DAMASCHIN

Secretar general de redacție:

Colonel Costin CONSTANDACHE

Redactori:

Căpitan Costel SUSANU
Bogdan DINU

Corector: Floare BRÂNZĂ

Fotoreporter: Valentina CIUCU

REDACȚIA:

Cercul Militar Constanța
str. Traian nr. 29

041-618127, 615700/0238
Fax: 041-611271

COPYRIGHT:

Este autorizată orice
reproducere cu condiția
specificării sursei.

NORME DE COLABORARE:

Cititorii pot trimite pe adresa redacției
texte și fotografii care se încadrează
în tematica revistei.

Manuscrisele nu se înapoiază.

ISSN - 1222-9423
B-95000

Tehnoredactare computerizată la
EDITURA EUROPOLIS

CONSTANTA

041-691711

Tehnoredactor:

Gabriela ALGASOVSCHE

Tiparul executat la

EUROPRINT'94

041-622527

5 Revista MARINA ROMÂNĂ
UN DECIENIU DE EXISTENȚĂ

12 Reforma în Armată va continua

16 Oamenii bătrânlui fluviu
„Stațiunea“ de la Galați

17 De la Constanța la Pouamic
Elevi ofițeri români în Franța

22 Profesiunea mea - știință
Comandor dr. ing. Constantin Rusu

23 Portret
La revedere,
„bătrână carapace“!

25 Note de lector
Marius Rădulescu lansează
două noi volume...

28 Enciclopedia navelor
Distrugătoare

30 Umor

20 FLOTA MEXICANĂ
„PERADAR“

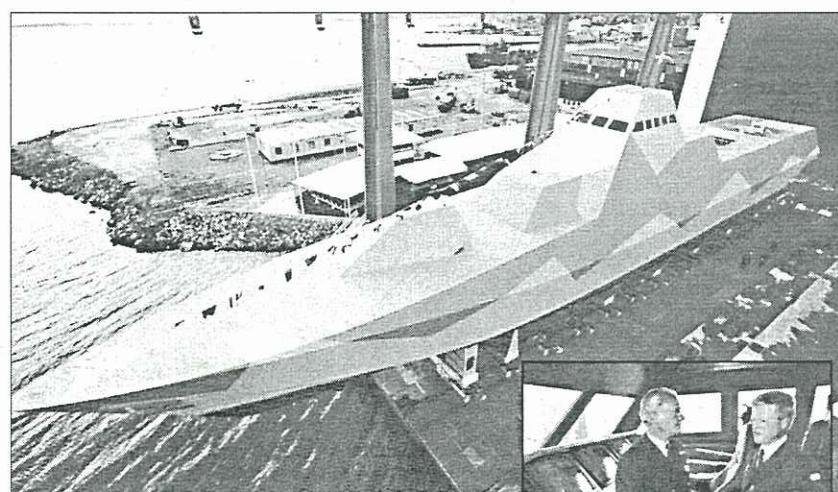
14 Interviu revistei
**SCAFANDRI ROMANI LA
TOULON**
Interviu cu domnul comandor
Constantin Bengheș

18 Piloti deasupra mării
**ULTIMA MISIUNE
ÎN MAREA NEAGRĂ**

24 Respirația spirituală a mării
DIN CUFĂRUL UNUI MARINAR...

26 Arsenal naval

ZECE ANI DE LA APARIȚIA PRIMULUI NUMĂR AL REVISTEI „MARINA ROMÂNĂ“

Comandor dr. Ioan DAMASCHIN

In ziua de 22 decembrie 1990, dată la care se aniversa un an de la istoricele evenimente din Decembrie '89, evenimente care aveau să marcheze începuturile unor schimbări fundamentale în întregul sistem socio-politic și economic al României, ieșea de sub tipar **primul număr** al revistei **MARINA ROMÂNĂ**.

Chiar de la primul număr, revista își propunea să pună "cap compas" spre inima și sufletul celor care slujesc interesele pe apă ale țării, ale celor care îndrăgesc triada **MARE - MARINA - MARINARI**, să devină emblema lor spirituală sub semnul tutelar al bogatelor tradiții de navigație ale unui popor ce dăinuia multimilenar la țărm de mare și fluviu. Într-adevăr, prin demersurile sale spirituale marinărești, revista, în cei 10 ani de existență, a încercat, iar nouă, celor care i-am asigurat apariția, ne place să credem că în cea mai mare parte a reușit să se înscrie în genul revistelor magazin, revistă de informare și cultură marinărească, o revistă scrisă pentru cei de azi despre cei de ieri și de azi și pentru cei de mâine despre cei de azi.

Poate nu este lipsit de interes să vedem cum se prefigura începutul acestei publicații în viziunea unor personalități ale vremii: "O revistă ce umple un gol, populând un orizont marin cu ceea ce omenește, românește, îl reprezintă publicistic, ca aspirație, tradiție și forță. Revista TOMIS, o revistă de cultură constanțeană își ridică, în semn de omagiu, marele pavoaaz pentru Tânărul Vlăstar al spiritualității românești" (Constantin Novac - scriitor); "Revista MARINA ROMÂNĂ va deveni un glas puternic și avizat ce va susține, în spațiul publicistic românești, idealurile ce animă oamenii mării" (Traian Băsescu); "Revista MARINA ROMÂNĂ reînnoadă o tradiție și o socotesc datoare să facă pași înainte, să dea un impuls literaturii și publicisticii marinărești, pe măsura realităților pline de semnificație ale Marinei noastre Militare" (Ion Aramă - scriitor).

Astăzi, când aniversăm 10 ani de la apariția primului număr al revistei Marina Română, trebuie să facem precizarea că este vorba de *prima publicație marinărească*

de acest gen editată de MARINA MILITARĂ. Tradițiile publicisticii marinărești depășesc însă un secol. La 2 august 1897 apărea prima publicație cu tematică exclusiv marinărească intitulată MARINA. Ulterior, publicațiile s-au diversificat atât ca titulatură cât și ca arie de cuprindere tematică. Aș da exemplu, în acest sens, BULETINUL MARINEI MILITARE - revistă tehnico - științifică; MAREA NOASTRĂ - revista Ligii Navale Române sau ziarul FLOTA PATRIEI, ultima publicație dispărând în anul 1982, urmare a subordonării întregului sistem mediatic celui politic al vremii.

Acum când vorbim de existența a zece ani de apariție neîntreruptă a revistei nu mai putem vorbi despre un început de drum ci despre existența unei tradiții. Mai sus am arătat ce ne-am propus, *ab initio*, să devină publicația noastră și ce au văzut alții că ar putea deveni. Astăzi putem să vedem dacă scopurile propuse au fost atinse și în ce mod sau dacă există concordanță între scopuri și realizări.

O analiză succintă, credem obiectivă, ar duce la concluzia că prin demersul nostru publicistic principalele scopuri au fost atinse și în continuare editarea publicației are drumul bine trasat, în formă și conținut. Si acest lucru a fost și este posibil datorită unui colectiv redațional format din profesioniști, gazetari cu un nivel de cultură ridicat, al cărui cuvânt de ordine l-a constituit lucrul bine făcut, pasionat de tot ceea ce înseamnă mare și marină, interesat de problemele marinariilor, situat totdeauna în centrul principalelor evenimente petrecute în marină, preocupat în permanență atât de investigarea dorințelor de informare a cititorilor cât și de diversificarea stilului de redactare. Este, cred, locul și momentul să-i amintesc pe cei care au ridicat pentru prima oară velele la această corabie spirituală - revista MARINA ROMÂNĂ - și au pornit cu vânt bun de pupă pe marea publicistică și spiritualității marinărești. Colectivul de redacție fondator era format din: căpitan de rangul II Ioan Damaschin - redactor șef, maior Costin Constandache - secretar general de redacție, căpitan-locotenent Ananie Gagniuc și locotenent-major Marian Moșneagu - redactori, Floare Brânză - corector, Alexandru Căliminte - fotoreporter, Carmen Rebegilă - dactilograf. Nu toți membrii acestui insolit echipaj au rezistat însă valurilor. Unii au fost "debarcați", pe motiv de "rău de mare", alții au ales de bunăvoie ambarcațiuni mai pe gustul lor. Așa se explică faptul că din echipaj au mai făcut parte, pe perioade mai mari sau mai mici de timp, căpitan-locotenentul Dorin Dumitrel, plutonierul Didel Vidrașcu și dactilografa Rodica Cârceanu. De menționat faptul că s-au acomodat foarte repede și-au luat în serios rolurile în echipaj, de câțiva ani buni, căpitanul Costel Susanu, Bogdan Dinu - redactori și fotoreporterul Valentina Ciucu.

Desigur, s-ar putea crede, din cele arătate că fac o *pledoirie pro domo*. În cazul nostru, aceasta nu și-ar avea rostul deoarece o publicație, prin conținut și formă de prezentare, se prezintă singură. Cert este faptul că am fost

EDITORIAL

permanent preocupați ca prin tematica rubricilor să atragem cât mai mulți cititori interesați de acest mijloc de informare, cunoscut fiind că o publicație își îndeplinește menirea cu atât mai bine cu cât are un număr mai mare de cititori și creează opinie. Acest lucru poate fi ușor exemplificat cu principalele rubrici pe care le promovează revista MARINA ROMÂNĂ: „Marea noastră cea de toate zilele”, „Marea crudă”, „Oamenii bătrânlui fluviu”, „Vivat Academia”, „Eroi au fost”, „Cuvântul veteranilor”, „Profesiunea mea - știință”, „Oaspeți ai Marinei Române”, „Navigatori în labirintul cunoașterii”, „Respirația spirituală a mării”, „Noi, femeile din Marina Militară”, „Arsenal naval”, „Flotele străine pe radar”, „Arheologie submarină”, „Magazin” etc.

De-a lungul anilor au fost și alte rubrici, spațiul nepermisându-mi să le evidențiez pe toate aici. Unele au fost episodice, altele permanente, funcție de mesajul ce trebuia transmis la o anumită dată sau de importanță informației. Se poate vedea deci, cu ușurință, faptul că redactorii s-au străduit ca, prin conținutul său, revista să-și îndeplinească menirea și demersul publicistic. Pentru aceasta s-au abordat toate genurile publicistice specifice unei astfel de reviste încercându-se o redare grafică expresivă, uneori chiar cu artă. În ceea ce privește stilul de redare a informațiilor s-a încercat eliminarea construcțiilor sofisticate, bombastice și greu de digerat, a beției de cuvinte prin care unii autori încearcă să-și epateze cititorul, aceasta având adesea efecte contrarii. Nu s-a renunțat, evident, la acuratețea stilului, încadrarea lui în rigorile limbajului literar și ziaristic și, nu în ultimul rând, la verificarea riguroasă a informației pentru ca adevărul să nu fie deformat.

Desigur, principalii furnizori de informație au fost redactorii. Totuși nu s-au neglijat colaboratorii, în acest sens fiind o preocupare permanentă din partea redacției de a atrage un număr cât mai mare dintre aceștia și cu preocupări cât mai diversificate. În acest sens pentru revista MARINA ROMÂNĂ este o onoare faptul că în paginile ei și-au exprimat opiniile în legătură cu un fenomen sau altul, legat evident de tematica sa, personalități cum ar fi: academicieni și savanți - să-i amintim doar pe **Mihai Băcescu** sau **Jacques Yves Cousteau**; istorici de renume - **Gheorghe Buzatu**, **Jipa Rotaru**, **Gheorghe Dumitrașcu**, **Adrian Rădulescu**, **Ion Bitoleanu**, **Mihai Irimia**; scriitori și oameni de cultură - **Radu Theodoru**, **Ion Aramă**, **Constantin Novac**, **Ovidiu Dunăreanu**; personalități militare și politice, inclusiv cu rang de ministru, profesori universitari, cercetători științifici, amirali și generali, ofițeri de diferite grade, maștri militari și subofițeri, salariați civili, elevi, studenți și militari în termen.

Aș dori în mod special, în acest context, să aduc sincere multumiri unor colaboratori fidei care, prin pana lor, au contribuit, în mod deosebit, la informarea și, de ce nu, la delectarea cititorilor: redactorii de la redacția „sister-ship” „Scutul Dobrogei”, radio-tv, condusă de domnul colonel **Lică Pavel**, colectivul de muzeografi ai Muzeului Marinei Române, condus de domnul comandor drd. **Ion Ionescu**, scriitorii **Tudor Costache**, **Ana Ruse**, căpitanul de port, veteran de război, **Octavian Swed**. În mod special doresc să-i menționez pe doamna drd. **Mariana Păvăloiu** de la Muzeul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” care, aș

putea spune, a avut o normă întreagă de redactor, poetul **Geo Vlad**, instructor cultural la Cercul Militar și, nu în ultimul rând, pe „amiralul umorului românesc”, căpitan-comandorul **Ananie Gagniuc**.

Legat de revista MARINA ROMÂNĂ îmi propun să mai dau răspuns la două întrebări ipotetice: care este locul acestei publicații în paleta de publicații militare din Armata României și cum se raportează ea la publicațiile de profil pe plan mondial? Răspunsul este onorant la ambele întrebări. MARINA ROMÂNĂ, ca răspuns la prima întrebare, este singura publicație de armă de acest gen, ea răspunzând unor necesități specifice de informare nu numai în mediul militar dar și în alte medii. În ceea ce privește a două întrebări, sistemul de colaborare cu alte reviste, ne permite să afirmăm faptul că acest gen de publicație marinărească se găsește în toate flotele străine: „Cols Bleu” - flota franceză, „Blaue Jungs” - flota germană; „Notiziario de la Marina” – flota italiană; *Revista General de Marina* - flota spaniolă; „Surface Warfare” - flota americană, iar MARINA ROMÂNĂ este, atât în formă cît și în conținut, cel puțin egală cu acestea. Prezentarea grafică are în schimb de suferit, evident datorită fondurilor mult mai reduse în cazul publicației noastre. Toate aceste publicații se primesc lunar la redacție fiind apoi preluate o parte din informațiile de larg interes. Din păcate noi nu dispunem de resursele necesare pentru a le trimite publicația noastră cu aceeași regularitate.

Revistă MARINA ROMÂNĂ, navigând pe marea publicistica românești și a celei de marină, nu a avut totdeauna „vânt bun în vele”. S-a confruntat, nu rareori, cu destule valuri, mai mari sau mai mici, constând în greutăți legate de sursele financiare care au grevat ritmicitatea apariției sau cele legate de imposibilitatea găsirii unei soluții de difuzare în prezent pe piață, după ce câțiva ani buni a fost difuzată în toate orașele porturi și în principalele orașe ale țării. Mai mult, au existat voci, din păcate unele chiar în uniformă albastră, care au avut obiecții în ceea ce privește oportunitatea unei astfel de publicații, invocând bugetul deusteritate al armatei. Evident, respectivele personaje, exceptând uniforma, nu au nimic cu ceea ce se cheamă spiritualitatea marinărească, cu marina în general. Din fericire, conducerea Statului Major al Forțelor Navale și toti cei ce iubesc Marina Română nu au luat în considerație astfel de păreri care ar fi dus la anihilarea acestei adevărate embleme a spiritualității marinărești. Pentru acele voci defetiste pentru care vocația de constructor este doar o simplă sintagmă, fiind mai degrabă familiarizate cu cea de demolator, răspunsul nostru îl dăm printr-o veche zicală populară românească: „La o poartă nouă chiar și un măgar își poate permite să ragă”.

Nu ne propunem, în demersul nostru să facem o analiză mai amplă a conținutului revistei MARINA ROMÂNĂ și a altor probleme legate de apariția ei. Așteptăm din partea dumneavoastră, a cititorilor, sugestii, propunerile, materiale de larg interes care se încadrează în formă și conținut cu tematica acestei publicații. Promitem să le tratăm cu toată atenția.

Folosesc acest prilej pentru a ura tuturor cititorilor revistei MARINA ROMÂNĂ sănătate, cer senin și mare linistită, oriunde s-ar afla.

UN DECENIU DE EXISTENȚĂ

Gânduri și urări la aniversare

Vârf de lance al spiritualității marinărești

În cei zece ani de apariție revista **MARINA ROMÂNĂ** și-a onorat cu brio menirea, căștigându-și un binemeritat loc în paleta publicistică militară și de profil. Apreciez că și-a adus o contribuție deosebită la ridicarea nivelului de cultură marinărească, fiind un eficient mijloc de informare pentru toți profesioniștii și iubitorii mării. Este, fără îndoială, un vârf de lance al spiritualității marinărești.

Cu ocazia aniversării a zece ani de la apariția primului număr felicit întregul colectiv redațional și urez revistei **MARINA ROMÂNĂ** VÂNT BUN ÎN VELE!

Viceamiral-comandor Traian ATANASIU
ŞEFUL STATULUI MAJOR AL FORTELOR NAVALE

Întreaga noastră considerație

Împlinirea unui deceniu de neîntreruptă existență a revistei de suflet a marinilor militari este un moment ce impune întreaga noastră considerație. Știindu-ne pe deplin sprijiniți de dumneavaoastră în eforturile noastre de informare a publicului larg – atât din interiorul cât și din afara organizației militare – avem un motiv în plus să credem în misiunea pe care ne-am asumat-o când am pornit la drum ca structură de relații publice a Armatei Române.

Reflectarea activității marinilor, promovarea noilor principii ale doctrinei navale, implicarea Statului Major al Forțelor Navale în eforturile de realizare a interoperabilității cu flote militare din țările membre NATO – acestea sunt doar câteva din domeniile în care activitatea dumneavaoastră a dat răoade pentru care ne bucurăm acum, la moment aniversar.

Rudyard Kipling scria, în 1915, că „marina este foarte bătrână și foarte înțeleaptă”. Dar, ceva mai înainte, amiralul american Alfred Mahan sublinia: „Necesitatea forțelor navale derivă din nevoie de circulație liberă pe căile maritime.” În viitorul apropiat, Forțelor Navale Române le va reveni misiunea de a asigura căile de comunicații înlesnind accesul la resursele vitale pentru populație și economie.

În fața noilor provocări, vă felicităm și vă dorim împliniri, stimări și entuziasmi colegi de la revista **MARINA ROMÂNĂ**. Fie ca această aniversare să vă aducă tonusul necesar pentru a face ca activitatea de relații publice să devină un „force multiplier”, o adeverată componentă a pregătirii de luptă. BUN CART ÎNAJTE!

General de brigadă Mihai FLOA
SEFUL DIRECȚIEI RELAȚII PUBLICE A M.Ap.N.

Dreptul de a vă considera membri ai echipajelor navelor noastre

Cu prilejul împlinirii a zece ani de la apariția primului număr al revistei **MARINA ROMÂNĂ**, personalul Flotei Maritime Militare vă urează „LA MULTĂ ANI!” și noi împliniri în activitatea dumneavaoastră.

În toți acești ani am apreciat profesionalismul, corectitudinea și promptitudinea cu care ati prezentat publicului realizările cât și neîmplinirile unităților de nave și de uscat din subordinea noastră.

Fiind alături de noi în toate activitățile importante, apreciem că aveți dreptul de a vă considera membri ai echipajelor navelor noastre astăzi și în viitor.

Cu convingerea că veți promova cu aceeași tenacitate preocupările marinilor militari, dorim viață îndelungată revistei **MARINA ROMÂNĂ** și multe realizări colegiului de redacție.

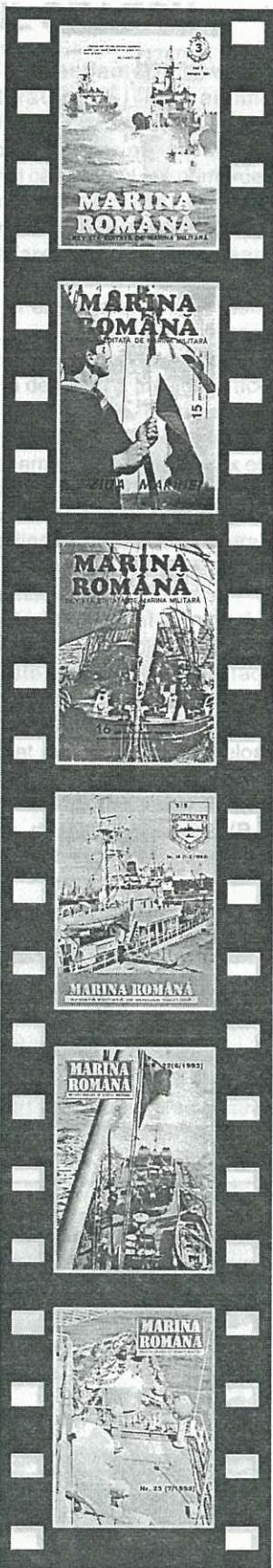
Contraamiral Niculae POSTOLI
COMANDANTUL FLOTEI MARITIME MILITARE

Inițiativă benefică pentru marinari

Au trecut zece ani de când în spațiul mediatic românesc a apărut o revistă în care se vorbește despre marinari și despre marină. Deși nu a fost ușor, această inițiativă s-a dovedit a fi una benefică pentru marinari, în paginile sale regăsindu-se articole în care sunt dezbatute problemele lor, se rememorează faptele de eroism ale veteranilor și în care sunt dezvăluite mici „secrete” ale acestei frumoase, dar dificile, meserii.

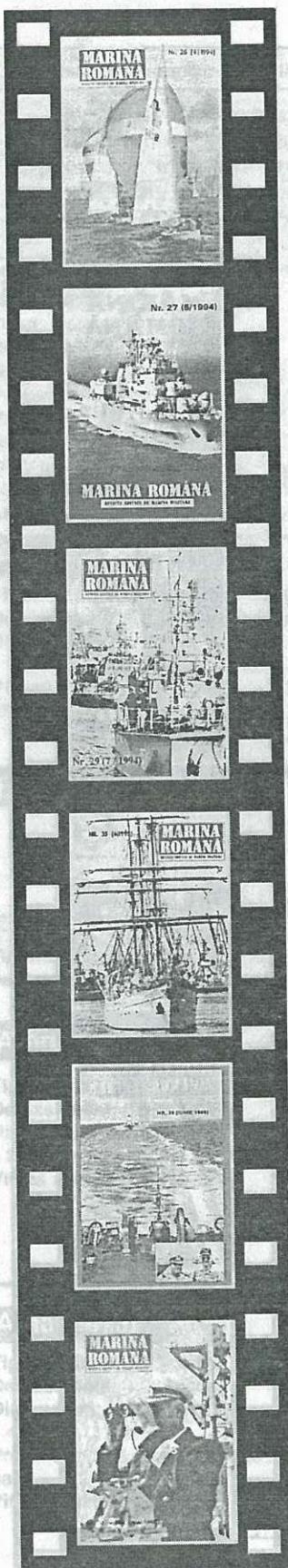
La ceas aniversar urez revistei **MARINA ROMÂNĂ**, celor care contribuie la realizarea acesteia și, nu în ultimul rând, cititorilor, sănătate, succese și cât mai multe aparții în care să continue să prezinte cu obiectivitate aspecte din viața și munca marinilor alături de tradiționala urare marinărească BUN CART ÎNAJTE!

Contraamiral Petre CIOROMELE
COMANDANTUL FLOTILEI FLUVIALE „MIHAI COGĂLNICEANU”

UN DECIENIU DE EXISTENȚĂ

Imagine reală a organismului militar

Împlinirea a 10 ani de la apariția primului număr al revistei **MARINA ROMÂNĂ** îmi dă prilejul să apreciez rolul important pe care această publicație îl are în modelarea gândirii marinilor militari. Comunicarea realizată prin paginile acestei deja prestigioase reviste a contribuit la modernizarea actului publicistic, la creșterea conștiinței de sine a personalului din Statul Major al Forțelor Navale și a menținut treaz interesul populației din zona Dobrogei pentru problematica securității și apărării naționale.

Revista, alături de emisiunile redacției radio-TV **SCUTUL DOBROGEI**, este complementară presei civile și, împreună, reușesc să mențină o imagine reală a organismului militar, cu efecte pozitive în menținerea credibilității Armatei, în general, și a Forțelor Navale, în special.

Colectivul redacțional, condus de domnul comandor dr. Ioan Damaschin, a realizat un front comun cu Statul Major al Forțelor Navale și cu eșaloanele superioare în susținerea ideii de integrare în structurile de securitate europeană și euroatlantică, de restructurare și modernizare a Forțelor Navale, în concordanță cu resursele materiale și financiare alocate, precum și cu criteriile de interoperabilitate.

Toate mijloacele de presă militară, în rândul cărora revista **MARINA ROMÂNĂ** are o prestație deosebită, au fost și sunt locurile în care se regăsește cetățeanul în uniformă, modalitatea prin care instituția militară se dezvăluie pe sine pentru a arăta ce a fost, ce este și ce va fi ea într-o țară care își caută, cu efort și speranță, drumul spre democrație, spre o viață demnă și mai prosperă.

Cu prilejul împlinirii unui deceniu de la apariția primului număr al revistei **MARINA ROMÂNĂ**, de existență în demnitate și onoare, urez întregului colectiv redacțional cele mai alese gânduri de prosperitate și sănătate, multă inspirație și tradiționalul LA MULTĂ ANI!

General de brigadă Constantin ZECA
COMANDANTUL COMANDAMENTULUI 9 OPERAȚIONAL ÎNTRUNIT „DOBROGEA“

Profesionalism și pasiune

Cu ocazia aniversării a 10 ani de la apariția primului număr al revistei **MARINA ROMÂNĂ**, întregul personal al Academiei Navale „Mircea cel Bătrân“ adresează colectivului redacțional al revistei cele mai sincere și mai călduroase felicitări.

Apreciem în mod deosebit frumoasele realizări obținute în cei 10 ani de existență, ani pe parcursul cărora în paginile revistei au fost adunate cu profesionalism și pasiune cele mai semnificative aspecte legate de viața celor care-si desfășoară activitatea aici, la țarm de mare. Prin conținut, dar și prin formă, revista **MARINA ROMÂNĂ** a devenit un prieten apropiat al tuturor celor care-si desfășoară activitatea la bordul navelor militare și comerciale, dar și ale căror destine sunt legate, într-un fel sau altul, de talazurile înpumurate ale Mării Negre.

La ceas aniversar, gândurile noastre se îndreaptă cu admirație și prețuire spre redactorii revistei, spre toți cei care au depus un strop de suflet în fiecare rând al revistei **MARINA ROMÂNĂ**. Tuturor, vă adresez un călduros „La mulți ani!“, dorindu-vă multă sănătate și împliniri, noi și frumoase realizări profesionale.

Contraamiral prof. univ. dr. Gheorghe MARIN
RECTORUL ACADEMIEI NAVALE „MIRCEA CEL BĂTRÂN“

Un colectiv de oameni inimoiști

Zece ani înseamnă puțin în istoria Forțelor Navale, dar foarte mult în existența revistei **MARINA ROMÂNĂ**. Un colectiv de oameni inimoiști au menținut singura publicație a marinilor militari la un nivel calitativ ridicat. Mă bucur din suflet că existați și vă urez să „plutiți“ pe Marea Neagră atât cât va dura „ființa ei“.

Scriți despre marinarii militari, descrieți viața în Forțele Navale, aduceți istoria acestora în zilele noastre, acordați atenție tinerilor ofițeri și maștrii militari, faceți cunoscută prezența marinilor români pe meridianele fluide ale lumii și veți fi iubiți, iar revista **MARINA ROMÂNĂ**, căutată. LA FOARTE MULTE ZECI DE ANI!

Comandor Petrică STOICA

COMANDANTUL ȘCOLII DE MAIȘTRI MILITARI A MARINEI „AMIRAL IOAN MURGESCU“

UN DECIENIU DE EXISTENȚĂ

Observatorul militar

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
ANUL XX - NR. 104 (143)
Z. 14 - 20 NOVEMBRE 2000 - 17 PAZNUH

Serie nouă

Pecetea maturității condeielor

Cu prilejul aniversării unui deceniu de existență a revistei MARINA ROMÂNĂ, adresăm cele mai sincere felicitări întregului colectiv redacțional pentru modul profesionist în care consemnează cronica devenirii marinarilor ostași de ieri, de azi și din tîrziu.

Admîrând și apreciind colegial tineretea revistei ce poartă pecetea maturității condeielor care o realizează, urăm o apariție îndelungată și vînt bun din pupă pentru publicația militarelor ce veghează la malul Mării Negre și de-a lungul fluviului Dunărea. LA MULTÎ ANI!

Colonel Eugen BURGHELEA
REDACTOR-ŞEF AL ZIARULUI
"OBSERVATORUL MILITAR"

Cu marele pavoaz pe copertă

Cu marele pavoaz pe copertă, revista MARINA ROMÂNĂ - velierul presei noastre militare - serbează, iată, împlinirea unui deceniu de la botez!

E un prilej fericit de a-i felicita colegial, cu sinceritate și prietenie, pe toți cei care i-au lustruit punctea ce a despăgubit în tot acest răstimp creștele valurilor de cernălă. Bun cart înainte, frumoși navigatori! Din solzii sirenelor să vă ascuțiti cele mai sidefi penite!

ECHIPAJUL "VIATA ARMATEI"

Un gând la jubileu

Am avut bucuria de a relata, într-un reportaj TV din 1990, despre renașterea copilului spiritual al flotei noastre – revista MARINA ROMÂNĂ. O apariție necesară, o afirmație rapidă, o prezență distinctă în spațiul publicistic militar. Colectivul redacțional care în cei zece ani, firesc, s-a mai primenit, condus cu competență de inițiatorul revistei, comandorul dr. Ioan Damaschin, poate fi mândră de renumele publicației în promovarea ideilor nobile ale Marinei și în oglindirea realităților flotei de luptă a României.

Prinț-un concurs de împrejurări, la nici un an de la înființarea revistei, mi-a fost dat să vin la Pontul Euxin pentru a sluji și eu intereselor marinei, întemeind redacția radio-TV SCUTUL DOBROGEI. Într-ele două mijloace de informare în masă au existat și există colaborări, însă timide, sporadice. Poate că jubileul de acum va însemna strângerea mai accentuată a rândurilor întru o mai frumoasă și credibilă imagine a luptătorilor de la poarta de apă a țării.

De aceea doresc revistei MARINA ROMÂNĂ, în numele redacției radio-TV SCUTUL DOBROGEI, să ajungă la cel puțin 100 de ani de viață și îi asigur pe harnicii condeieri de acolo că îi apreciem, îi stimăm și dorim să fim, împreună, o forță de reacție rapidă a presei militare dobrogene.

LA MULTÎ ANI, dragi colegi!

Colonel LICĂ Pavel
ŞEFUL REDACȚIEI RADIO-TV „SCUTUL DOBROGEI”

Scutul patriei

Periodic al Armatei a 4-a „Transilvania”

PENTRU PATRIE, ONOARE, SUZAPĂ!

La zece ani de la prima apariție a excelentei reviste MARINA ROMÂNĂ, suntem onorați să vă transmitem, din inima Transilvaniei, salutul nostru colegial pe care îl încărcăm cu felicitări și cu urarea tradițională „La mulți ani!”. Dincolo de „cronica în mars” a Marinei Române, consemnată poate lapidar în documente curente, ordine de zi și în registre istorice, rămâne după voi o altfel de istorie, cu paginile vii de revistă în care puneti suflet, pasiune, sentimente și adevar, rămân oameni și fapte cu amprenta perenă și autenticitate.

Primiti, deci, și pe această cale, întregul semn al admirării noastre și al preturii de breaslă pentru tot ceea ce faceți atât de bine și cu folos pentru țara română.

Vîță lungă și succes pe toate fronturile!

Colonel Iulian PATCA
REDACTOR-ŞEF AL ZIARULUI „SCUTUL PATRIEI”, CLUJ-NAPOCA

UN DECENIU DE EXISTENȚĂ

MARINA ROMÂNĂ - cronică vie a Marinei

În consonanță cu capitalul de credibilitate și transparentă recunoscut organismului militar în ansamblu său, **MARINA ROMÂNĂ** a avut, în acest prim deceniu de elevată consacrată, o contribuție substanțială la optimizarea relației dintre Marina Militară și opinia publică, dintre instituția în sine și exploratorii acestui oportun orizont mediatic, creat cu discernământ și pasiune de promotorii săi.

Prin problematica flexibilă și un spectru informațional dens și riguros, **MARINA ROMÂNĂ** răspunde nu numai imperativelor comunicării moderne ci și tradiției publicisticii noastre marinarești. Dacă la început de secol **REVISTA MARITIMĂ**, precursor notabil prin idealurile promovate și elita colaboratorilor săi, era deschizătoare de drumuri pentru o perpetuă retea jurnalistică, **MARINA ROMÂNĂ** aparține întru totul sfârșitului de secol, oglindind fidel conștiința, mentalitatea și speranțele celor care trudesc întru gloria apelor care ne patronează profesia și crezul existențial.

Fie ca acest hronic al marinei să se constituie și în mileniul următor în propovăduitor de alese sentimente și depozitar de fapte mari, demne de ceea ce prea bunul Dumnezeu ne-a dat ca liant pentru o veșnicie – DUNAREA și MAREA. LA MULTĂ SI FERICIȚI ANI, **MARINA ROMÂNĂ!**

Comandor drd. Ion IONESCU
DIRECTORUL MUZEULUI MARINEI ROMÂNE

„Glasul“ Marinei Militare în spațiul publicisticii românești

Consider, ca și camarazi mei de asemenea, că revista **MARINA ROMÂNĂ**, aflată acum la cea de-a zecea aniversare de la apariție, a fost și este fidelă misiunii afirmate în articolul său program apărut în numărul 1, din decembrie 1990 – aceea de a reînnoda tradiția presei de marină, de a fi părtătorul de cuvânt și imagine, „glasul“ Marinei Militare în spațiul publicisticii românești. Felicităm sincer și din toată inima pe acești marinari, navigatori în marea spirituală a cuvântului tipărit care, treptă cu treaptă, număr de număr, s-au străduit să fie oglinda vie a viei și muncii marinilor militari, să păstreze trează flacără mândriei naționale, a tradițiilor glorioase, a spiritului de corp. Ca președinte al Ligii Ofiterilor din Marina Militară mulțumesc redacției revistei noastre pentru faptul că, prin articolele și informațiile publicate, au fost alături de noi, contribuind astfel la cunoașterea și încurajarea strădanilor membrilor Ligii de a consolida această organizație, de a-i populariza obiectivele și activitățile organizate așa cum sperăm că o va face și pe mai departe.

Cum am dorit să apără revista în viitor? În primul rând dorim să revină pe piată, căci doar așa își va putea îndeplini cea mai importantă misiune – aceea de a prezenta opiniei publice munca și viața, speranțele și aspirațiile marinilor militari, neîncetatele lor eforturi de a înfrunta marea și... „furtuna“ tranzitiei. Am dorit, în viitor, ca revista noastră să fie mai puțin festivistică, să reflecte mai mult și mai profund marile probleme cu care se confruntă oamenii de la bordul navelor, în această perioadă de modernizare și restructurarea a Armatei Române.

Încă o dată „Vânt bun din pupă!“ și „Bun cart înainte!“ gazetarilor revistei noastre **MARINA ROMÂNĂ**.

Comandor Ion CUSTURĂ
PREȘEDINTELE LIGII OFITERILOR
DIN MARINA MILITARĂ

Navigatori în labirintul publicisticii

În data de 22 decembrie 2000, revista **MARINA ROMÂNĂ** – această „ferastră cu geamuri transparente“ ce își invită cititorii să privească lumea oamenilor ce servesc Patria la bordul navelor sau unităților terestre ale Marinei Militare – marchează zece ani de prezență în inimile și casele multor maștri militari marinari.

De-a lungul acestor zece ani, cu un nucleu redațional mic – dar pe deplin specializat –, cu posibilități materiale reduse de serviciile tranzitiei, sărbătorita revistă a încercat să devină un „glas“ al marinilor militari în labirintul publicisticii românești.

Eforturile făuritorilor de spirit, oameni cu dragoste de marină și obișnuiați cu arta scrisului au cunoscut succesul, revista fiind foarte aproape de a deveni a „tuturor marinilor“... Pentru a atinge acest deziderat trebuie doar să înțelegem că sintagma „cadre militare“ nu are în vedere doar corpul ofițerilor, ci și alte categorii de personal, care se regăsesc foarte puțin sau deloc în paginile ei.

Premisa deplinei reușite este la îndemâna dumneavoastră, condeieri de marcă și adeverări navigatori în labirintul publicisticii de marină... Puțin efort și totul va fi O.K.!

La mulți ani, brav și respectabil colectiv redațional!... La mulți ani revistă **MARINA ROMÂNĂ**, și nu uita: Te dorim a tuturor marinilor!

Maistru militar principal (r)
Dumitru MIHĂILESCU
PREȘEDINTELE LIGII MAIȘTRILOR
MILITARI DE MARINĂ

UN DECENIU DE EXISTENȚĂ

Revista cu prieteni

Într-un timp al căutărilor, al refușărilor venite din prea mult venin, genetic sau dobândit, al acuzărilor, un ofițer de marină care răspunde de BULETINUL MARINEI, atât de ermetic prin circuitul ordonat, are curajul de a propune în efervescență publicistica, de atunci, o revistă magazin, deschisă tuturor oamenilor mări și ideilor lor. Pentru a convinge și a se convinge, la 15 august 1990, când se relua, după decenii, sărbătorirea patroanei mărilor, SFÂNTA MARIA, le dăruiește acestora revista, De Ziua Marinei. Atunci se năștea o colaborare, probată timp de mai bine de zece ani, cea dintre căpitanul de rangul II Ioan Damaschin și Costin Constandache, redactor la ziarul local CUGET LIBER. Din toamnă, domnul Constandache se activează cu gradul de maior și grupul se mărește prin venirea doamnei Floare Brânză, de la ziarul MAREA NOASTRĂ (al Ligii Ofițerilor din Marina Comercială). Treimea devine viabilă de la primul număr – apărut în decembrie 1990 - și, cu toate bucurile și necazurile vietii de redacție, și nu numai, osârdia lor face să existe o revistă cu chip și suflet. Într-o vreme, când arătatul cu degetul intrase, pentru unii, în „bunele maniere”, revista, cu porțile larg deschise, a primit tinere talente, care astăzi sunt „înmatriculate” pe alte corăbii: căpitanii Ananie Gagniuc și Marian Moșneagu. Cu timpul redacția „s-a întregit” prin venirea fotoreporterului Valentina Ciucu și a tinerilor și talentaților condeieri, redactorii căpitan Costel Susanu și Bogdan Dinu.

Salutăm, cu bucurie, întregul „echipaj” de prieteni și revista lor, sărbătoriți astăzi, cu speranță că oriunde și oricât vom mai fi va exista un viabil și frumos IMPREUNĂ!

Muzeograf drd. Mariana PĂVĂLOIU
MUZEUL ACADEMIEI NAVALE „MIRCEA CEL BĂTRÂN“

La 10 ani... Revistei MARINA ROMÂNĂ

Zece ani de pură chintesentă
Pentru bravii marinari, esență
Strălucind ca durul diamant
În parfum specific, aromant,

Voi lăsați, în inimă, o urmă
Care-n timp și sufletul ne scurmă,
Cu ecouri-pururea prezente
În imagini și în sentimente...

Un deceniu, dar, de viață plină,
Pentru marinari, mereu, lumină ...

Vă doresc, la zi de sărbătoare:
„MULTĂ SĂNĂTATE! PACE! SOARE!”
„... „VÂNT BUN DIN PUPA!” Spirit clar
Tot marcând al vietii calendar
Să ne-aduceti minunatul dar
O REVISTĂ! ȘI LA CENTENAR!

Cu dragoste,

Profesor Geo VLAD REDACTOR-ŞEF ADJUNCT, REVISTA
CERCUL MILITAR CONSTANȚA „METAFORA”

Numitor comun: iubirea de mare

Primul reflex a fost curiozitatea. A urmat surpriza și, imediat, a apărut placerea de a căuta cu adevărat adresaț mie. Față de celelalte apariții publicistice, revista MARINA ROMÂNĂ atrage prinț-o acuratețe a ideii, prin mesajul concis care nu pierde din vedere scopul reportajului și totul prin însăși conștientizarea dificilei misiuni pe care trebuie să o indeplinească.

Este greu să transpu hărției chiar simple notiuni de „marină” și „marinar”, care de cele mai multe ori diferă de la o persoană la alta, fiecare însă având și împărtășind un numitor comun – iubirea de mare.

Ceea ce atrage e împărtirea firească și totuși parțial nenaturală a destinului și efortului uman, ce transpar din paginile revistei, cu detaliile pur tehnice trasate de-a lungul unor simple prezentări ale unor nave de linie, fregate, vânătoare de mine, submarine, ca și tehnica și armamentul de la bord, care se înnoiesc pe zi ce trece.

Totuși, în opinia mea, revista nu are noutate în limbaj, păstrează un conservatorism al ideii de marină (al rolului cadrelor, fie ele ofițeri sau maistri, al diferențierii aproape voite a sexelor, propagată prin articolele din revistă). Am observat o neimplicare în adevarata viață de marină (doar reportaje - abstract și optic, nu viață a marinei și a oamenilor). În sfârșit, ar trebui diversificate subiectele din cadrul rubricii „Arsenal naval” (unde există doar referiri stricte la nave nu și la submarine și eficiența lor).

Căpitan STEFAN TAMPĂU - SUBMARINUL „DELFINUL”

Autentică tribună a marinilor români

Ar fi greu, poate chiar imposibil, a se creionă exact peisajul presei dobrogene și marinărești fără apropierea de paginile revistei MARINA ROMÂNĂ, această autentică tribună de la înălțimea căreia, în ultimii zece ani, s-a audiat limpede, melodios și persuasiv vocea marinilor români și nu numai. Realizată de adevărați profesioniști revista și-a deschis larg porțile pentru probleme majore din spațiile pontic și dunărean, și răspuns operativ și limpede comandamentelor perioadei precum și numeroaselor întrebări pe care prezentul și viitorul le rostesc cu obstinație.

Reafirmând satisfacția pentru colaborarea exemplară între redacțiile noastre, felicit călduros colectivul redațional, dorindu-i ca în sirul marilor realizări anii ce vin să adauge noi împliniri, menținând-o în rândul publicațiilor de referință ale presei militare.

Costache TUDOR, scriitor

UN DECIENIU DE EXISTENȚĂ

„ECHIPAJUL“ REVISTEI „MARINA ROMÂNĂ“

Comandor doctor
IOAN DAMASCHIN
redactor-suf

S-a născut la 4 martie 1949 în comuna Roșiori, județul Bacău. Absolvent al Liceului Militar „Ștefan cel Mare“ din Câmpulung Moldovenesc în anul 1966 și al Școlii

Superioare de Ofițeri de Marină din Constanța, promoția Decembrie 1969. Funcții îndeplinite: comandant unitate de luptă transmisiuni pe un vânătoare de submarine (1970-1972); comandant de vânător de submarine (1972-1973), specialist cu transmisiunile la o unitate de vânători de submarine (1973-1975); comandant unitate de luptă transmisiuni și profesor instructor pe Nava Școală „Mircea“ (1975-1976); comandant companie elevi la Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân“ (1976-1978); ofițer de stat major în comandamentul Diviziei Maritime (1980-1982); ofițer de stat major în Comandamentul Marinei Militare având și funcțiile de secretar al Consiliului Științific al Marinei Militare și secretar de redacție al BULETINULUI MARINEI MILITARE (1982-1990); redactor-suf la revista „MARINA ROMÂNĂ“ (după 1990). Este absolvent al Academiei de Înalte Studii Militare (1978-1980); curs post academic (1985), curs de limba turcă (1971-1972); curs de limba engleză (1993); doctor în științe militare (2000). Activitate publicistică de peste 25 de ani, autor și coautor a șapte lucrări de istorie militară navală, cele mai semnificative fiind: Confruntări Navale (2 vol. - 1988); Marina Română în al Doilea Război Mondial - Album (1996); Școala de Maștri Militari a Marinei „Amiral Ion Murgescu“ - Trepte în timp (1997); Glorie și Dramă. Marina Regală Română - 1940 - 1945 (2000).

Colonel COSTIN
CONSTANDACHE
secretar general de
redacție

S-a născut la 11 decembrie 1945 în Constanța. A absolvit liceul teoretic „Mircea cel Bătrân“ din Constanța (1964) și Facultatea de limba și literatura română (specializarea ziaristică) a Universității București (1969). În același an devine redactor al ziarului „DOBROGEA NOUĂ“. În perioada 1971-1972 urmează Școala de Ofițeri de Rezervă Bacău, obținând gradul de sublocotenent (r). Urmează cursul postuniversitar de ziaristică (1979-1980).

În 1984 inițiază rubrica săptămânală „Oameni sub semnul ancorei“ și editează publicația trimestrială adresată Marinei Comerciale, intitulată „NAVIGATORUL“ (care apare până în 1989), singurele demersuri publicistice specializate pe marină din perioada respectivă. În 23 decembrie 1989 este ales în Consiliul Județean al FSN și apoi în CPUN. La 20 februarie 1990 editează, sub egida Ligii Comandanților de Cursă Lungă, nr. 1 al publicației decadale „MAREA NOASTRĂ“ (tiraj 20.000 exemplare), prima publicație marinărească apărută după revoluție în România. La 10 octombrie 1990 este reactivat în Marina Militară, cu gradul de maior, și contribuie, împreună cu membrii primei redacții, la înființarea și apariția revistei **MARINA ROMÂNĂ**. În iulie 2000 este avansat la gradul de colonel.

În decursul activității gazetărești semnează peste 5.000 de articole în publicații locale, centrale și străine și primește 2 premii ale Consiliului Național al Ziaristilor: pentru reportaj (1987) și pentru inițiativă de presă (publicația NAVIGATORUL).

Căpitan
COSTEL SUSANU
redactor

S-a născut la 18 august 1967 în comuna Tudor Vladimirescu, județul Galați. Absolvent al Liceului Militar „Dimitrie Cantemir“ din Breaza (1985) și al Școlii Militare de Ofițeri Activi „Nicolae

BOGDAN
DINU
redactor

S-a născut la 24 august 1967 în Constanța. Absolvent liceului Pedagogic din Constanța (1986) și al Facultății de Istorie și Științe Administrative (specializarea istorie), Universitatea „Ovidiu“ Constanța (1996). Din 1997 este încadrat în Marina Militară pe funcția de redactor la revista MARINA ROMÂNĂ, unde a inițiat și este titularul unor rubrici de mare interes pentru cititori.

Bălcescu“ din Sibiu (1988). Licențiat în psihologie și sociologie al Facultății de Psihologie și Științele Educației, Universitatea București (2000). Membre al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (1997).

Funcții îndeplinite: comandant pluton la Regimentul 36 Infanterie-Moto „Vasile Lupu“ (1988-1990), comandant pluton elevi la Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza“ (1990-1995), redactor la revista MARINA ROMÂNĂ (din decembrie 1995).

UN DECIENIU DE EXISTENȚĂ

„ECHIPAJUL“ REVISTEI „MARINA ROMÂNĂ“

Căpitan-comandor
ANANIE GAGNIUC
redactor
(1990-1995)

Functii indeplinite:
comandant vedetă blindată (1978-1983),
functii culturale la Centrul de Scafandri (1983-1986) si Comandamentul
Marinei Militare (1986-1990), redactor la revista
MARINA ROMÂNĂ (1990-1995), seful

Cercului Militar Constanța (din 1995).

În 1971 debutează în publicistică la ziarele militare ÎNAINTE, GRÂNICERUL și FLOTA PATRIEI, apoi la revista umoristică URZICA; a publicat, în special, articole satirice și umoristice, în zile și reviste naționale. Are peste 3.000 de articole publicate în presa militară și civilă, este autorul mai multor spectacole la teatre de revistă, a realizat emisiuni difuzate la radio și televiziunea locală și națională. A editat cărțile: MEMORIILE UNUI SUGAR (1996), și MAI MARE RÂSUL (2000), sub tipar aflându-se UMOR CAZON și SĂ MORI DE RÂS.

Este vicepreședinte al Asociației Umoristilor din România, participă ca invitat în juru la festivaluri de satiră și umor din țară, organizează spectacole artistice și de divertisment la Cercul Militar Constanța precum și în unitățile militare din garnizoană și din Dobrogea.

FLOARE BRÂNZĂ

corector

S-a născut la 20 februarie 1953 în localitatea Seini, județul Maramureș. A absolvit liceul teoretic „Mircea cel Bătrân“ din Constanța (1972) și Facultatea de Ziaristică - București (1981); cursul de utilizatori calculatoare (1998). Începând cu anul 1977 desfășoară activitate publicistică la zile și reviste studențești, zile locale și centrale, reviste literare și Agenția Română de Presă (AGERPRES). Din anul 1990 editează împreună cu Costin Constandache ziarul MAREA NOASTRĂ al Ligii Comandanților de Cursă Lungă. În decembrie 1990 este încadrată în Marina Militară, făcând parte din primul colectiv redațional al revistei MARINA ROMÂNĂ. Este sublocotenent (r.).

Locotenent-comandor
**drd. MARIAN
MOȘNEAGU**
redactor (1990-1995)

S-a născut la 29 iunie 1961, în comuna Boroaia, județul Suceava. Este absolvent al Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza“ (1980), Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân“ (1984), Facultății de istorie (1998) și Studiilor aprofundate în același profil (1999) din cadrul Universității „Ovidius“ Constanța, doctorand în istorie la Universitatea din Craiova.

În perioada 1984-1990 a îndeplinit diferite funcții în unități de nave de luptă maritime și fluviale în garnizoanele Mangalia, Sulina, Tulcea și Constanța, precum și în Comandamentul Marinei Militare și Academia Navală „Mircea cel Bătrân“. Între 1990-1995 a fost redactor al revistei MARINA ROMÂNĂ, iar între 1995-1998 a fost primul ofițer de marină în Redacția radio-TV SCUTUL DOBROGEI.

Este membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România din anul 1994 și colaborator la peste 20 de publicații militare și civile. Din anul 1999 este redactor-șef al Anuarului Muzeului Marinei Române și secretar general de redacție al revistei MAREA NOASTRĂ. Este coautor al monografiei MUZEUL MARINEI ROMÂNE (1969-1999) și autor a numeroase lucrări de cercetare științifică și studii de specialitate.

În prezent este seful Secției de Istorie Navală din cadrul Muzeului Marinei Române și secretar executiv al Comisiei Române de Istorie Maritimă și Fluvială.

VALENTINA CIUCU

fotoreporter

S-a născut la 27 decembrie 1956 în Constanța. A absolvit liceul de științele naturii „Mihai Eminescu“ din Constanța (1980) și Institutul de Tehnică și Artă Fotografică din București (1982); cursul de utilizatori calculatoare (1998). Studentă la Facultatea de Jurnalistică din Universitatea „Andrei Șaguna“ Constanța. A publicat fotografii cu tematică marină în presa militară: OBSERVATORUL MILITAR, VIAȚA ARMATEI, MAREA NOASTRĂ și TIMONA.

Au „debarcat“ de pe puntea corabiei MARINA ROMÂNĂ, în alte porturi:

căpitan-locotenent DORIN DUMITRELE, plutonier DIDEL VIDRAȘCU

și salariații civili **ALEXANDRU CĂLIMINTE**, CARMEN REBEGILĂ, CĂRCEANU RODICA

REFORMA ÎN ARMATĂ VA CONTINUA

Comandor dr. Ioan DAMASCHIN

Aflat la Constanța, cu ocazia vizitei omologului său din armata turcă, domnul general de armată doctor **Mihail Popescu**, șeful Statului Major General a avut, la 23 noiembrie 2000, la Cercul Militar o întrevedere cu cadre din garnizoană. Fără îndoială s-a vrut un dialog cu cadrele militare din cea mai mare garnizoană de marină pentru sondarea opiniei acestora în complexele probleme legate de reformă, dat fiind faptul că domnia sa este numit recent în cea mai înaltă funcție militară din armată.

În alocuțiunea de început, domnul general

Popescu s-a dovedit un foarte bun cunoșcător al problemelor ce preocupa, în principiu, o categorie de forțe a armatei tocmai datorită faptului că până nu demult a condus o astfel de categorie - trupele de uscat. Aceasta se constituie într-un fapt de bun augur, știut fiind că o mare parte din problemele cu care se frământă Forțele Navale își găseau, adesea, "soluții originale" de rezolvare în birourile de la București, altele decât cele propuse de specialiștii de marină.

Reforma din armată, cuvântul de ordine din ultimii ani, va continua, obiectivele rămânând, în principiu, aceleași. În prima ședință a Comitetului Șefilor Statelor Majore s-a hotărât, în schimb, aducerea unor corecții în ceea ce privește modalitățile și căile de atingere a acestor obiective, a mai declarat domnul general Popescu. Odată fiind trasate obiectivele de atins, soluțiile trebuie găsite de către fiecare categorie de forțe în parte, fiind acordată o autonomie mai mare în ceea ce privește folosirea fondurilor alocate, fonduri care, oricum, sunt departe de a fi suficiente. Prin această descentralizare, evident benefică, fiecare categorie de forțe, în baza unor criterii stabilite, își va fixa prioritățile și va gospodări în mod optim fondurile alocate. Mai în glumă mai în serios, după cum declara domnia sa, fenomenul se petrece ca în artilerie (domnia sa fiind în specialitatea de bază artilerist, iar marinarii sunt asimilați ca niște artileriști pe apă). Pentru a atinge ținta sunt necesare unele corecții (de înălțător și distanță).

General de armată dr. MIHAIL POPESCU, șeful Statului Major General

Așa cum era de așteptat, dialogul a fost destul de aprins, dar nu s-a dat frâu liber lamentărilor sterile, având ca laitmotiv lipsa de bani cu toate că s-a evidențiat faptul că din 1997 nu s-au mai dat drepturile de echipament la cadrele militare, iar primele cadrelor, deși reprezintă un drept legal, anul acesta nu s-au acordat. Din nefericire, bugetul în acest moment este aproape de cifra zero, conducerea țării fiind informată de acest lucru și se caută soluții de ieșire din impas.

Printre problemele dezbatute, unele chiar acute, priveau situația învățământului de marină, existența unor anacronisme în ceea ce îi privește pe absolvenții Academiei Navale "Mircea cel Bătrân". Reglementările în vigoare nu mai dau dreptul acestor absolvenți să urmeze cursurile Academiei de Înalte Studii Militare, dat fiind faptul că aceștia au obținut, deja, o diplomă de inginer. Se pun întrebări de genul: cu ce ofițeri vor fi conduse unitățile și marile unități de marină în viitor? Unde ar primi cunoștințele necesare în conducerea trupelor la eșaloane superioare cei chemați să dirijeze destinele Forțelor Navale după câțiva ani?

Fără îndoială, existența Academiei Navale este un câștig pentru învățământul militar de marină. Pentru accederea ulterioară a absolvenților în Academia de Înalte Studii Militare este necesar a fi aduse unele corecții (neartileristice) reglementărilor actuale. Domnul general **Mihail Popescu** a arătat că este conștient de acest lucru și va întreprinde demersurile necesare pentru rezolvarea în interesul armatei a unor astfel de reglementări. Tot domnia sa a sesizat, de altfel, că în întregul sistem al învățământului militar, în general, s-au adoptat niște sabloane luate de prin alte părți. Sabloane care nu totdeauna s-au dovedit benefice. De pildă, problema schimbării statutului maistrului de marină în cel de subofiter este de-a dreptul păguboasă în formă și conținut, prejudiciindu-se o întreagă categorie de cadre de marină și renunțându-se cu o ușurință condamnabilă la o tradiție de peste o sută douăzeci de ani.

Prin decret preșidential,
la 1 Decembrie 2000,
Ziua Națională a României,
domnul viceamiral **TRAIAN ATANASIU**,
șeful Statului Major al Forțelor Navale,
a fost înaintat la gradul de
viceamiral-comandor.

Viceamiralul **CORNELIU RUDENCU**, noul adjunct al șefului Statului Major General

În conformitate cu ordinul ministrului apărării naționale, a fost numit în funcția de adjunct al șefului Statului Major General domnul viceamiral **Corneliu Rudencu**, locțiitor al șefului Statului Major al Forțelor Navale.

Viceamiralul **Corneliu Rudencu** s-a născut la 10 august 1947, la Constanța. Între anii 1961 și 1965 a urmat cursurile Liceului Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, după care, între anii 1965 și 1968, pe cele ale Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”. A ocupat, succesiv, funcțiile de comandant de navă antisubmarin și comandant unitate de luptă, vânătoare de submarine. Între anii 1975 și 1977 a urmat Academia de Înalte Studii Militare, după care a îndeplinit, consecutiv, funcțiile de comandant unitate de nave dragoare de mine, șef de stat major al Brigăzii Fluviale Maritime, comandant al Brigăzii Fluviale Maritime, comandant al Flotei de Dunăre și, în ultima perioadă, locțiitor al șefului Statului Major al Forțelor Navale.

Este absolvent al Colegiului Național de Apărare.

Este căsătorit și are doi copii (băiatul - ofițer de marină, iar fata, studentă la Academia de Studii Economice).

Deschis, fără rezerve, la schimbări, dar nu în stil caragiașesc, „schimbări de dragul schimbării”, domnul general Popescu s-a arătat hotărât în a ține cont de toate opiniole celor interesati. Cel puțin în ceea ce privește categoria de cadre reprezentată de maiștrii de marină, aceasta va rămâne neschimbată. Probabil, spunem noi, se va reajusta, în același sens, și titulatura subofițerilor de marină, existenți în prezent în Școala de Maiștri a Marinei „Amiral Murgescu”.

Tot legat de învățământ s-a pus problema augmentării motivației și a reevaluării unor stimulente privind pe cei care fac o nouă facultate în folosul armatei sau ca variantă de reconversie a forței de muncă, pentru cei ce se străduiesc să-și însușească o altă limbă străină sau pentru cei ce dobândesc masterate sau titlul de doctor în științe.

În ceea ce privește promovarea în funcții de conducere a fost evidențiat faptul că nu întotdeauna criteriul competenței este primordial, uneori acționând cel clientelar, păgubos și neavenit, chiar dacă este

motivat de formarea unor echipe de conducere. Trebuie revăzute, în acest sens, criteriile de promovare, inclusiv cele legate de dobândirea gradului de general. De altfel, s-a ajuns la concluzia că nu trebuie amendată Legea 80/1995 care stă la baza unor anacronisme, ci aceasta trebuie regândită și emisă, în final, o altă lege.

Deși nu s-a dezbatut în amănunt, a fost atinsă și problema conducerii operațiilor militare în zona de operații din Dobrogea, cea mai complexă zonă de altfel, dat fiind faptul că aici acționează toate categoriile de forțe ale armatei, acțiunile militare fiind duse în cele trei medii: aer, uscat, apă. Se caută, în continuare, soluții viabile de comandament, conducere, responsabilități, cooperare care să țină cont de teren, mediu, structuri, posibilități, tehnică, efective etc.

Evident, toate aceste probleme au găsit un ecou favorabil în rândul cadrelor militare de marină prezente la întâlnirea cu șeful Statului Major General al Armatei Române, domnul general de armată doctor **Mihail Popescu**, efectul fiind în general tonifiant, cei prezenți rămânând încrezători în faptul că destinele Armatei Române nu sunt lăsate la voia întâmplării, iar factorii politici de conducere vor fi în permanentă avertizați asupra nevoilor armatei și a necesităților de apărare.

Mai este necesar oare să se mai demonstreze celor care conduc destinele țării faptul că problema securității naționale a fost, este și va fi primordială? ■

INTERVIU

Parteneriat special cu Franța

SCAFANDRI ROMÂNI LA TOULON

Interviu cu domnul comandor Constantin Bengheș,
comandantul Centrului de Scafandri

Bogdan DINU

- Domnule comandor, în luna octombrie ați condus o delegație a Centrului de Scafandri în Franța. Care au fost obiectivele acestei vizite?

- Într-adevăr, între 16 și 19 octombrie a.c., o delegație a Centrului de Scafandri a vizitat baza navală franceză de la Toulon. Vizita a avut drept scop discutarea și stabilirea activităților de cooperare între instituțiile similare aparținând celor două flote în ceea ce privește colaborarea în domeniul scafandreriei. Practic, s-a discutat și elaborat un program de activitate bilaterală, foarte bine încadrat în timp și pe activități, cu aplicabilitate atât în domeniul cercetării și producției de tehnică de scufundare, cât și în domeniul pregătirii scafandrilor pe cele trei specialități: scafandri de incursiune, scafandri deminori și scafandri de salvare la mare adâncime. Discuțiile s-au purtat între delegația română, condusă de mine, din care au mai făcut parte comandorul Mircea Micu, comandantul unității operative de scafandri din portul Constanța și medicul șef al Centrului, locotenent-

colonelul doctor Ion Marinescu, și o comisie franceză cu o componentă oarecum similară din partea comandamentului CEPHISMER (fostul COMISMER) de la Toulon. Acest comandament coordonează întreaga activitate de scufundare din Marina franceză în cele două mari zone de acțiune, respectiv Marea Mediterană și partea de nord a litoralului francez, și are organisme de conducere și coordonare atât în portul Toulon cât și la Brest. S-a încercat identificarea oportunităților care ar putea fi oferite de partea franceză în domeniul achiziției de tehnică de scufundare nouă, de tipul celei care va intra în dotarea Marinei franceze și, parțial, și în dotarea țărilor membre NATO. Această tehnică este produsă de două firme importante în domeniul din Franța, respectiv Comex Industries și Spirotechniques. Trebuie precizat că aceste două firme au câte o divizie pentru cercetarea și producția de tehnică și tehnologie de scufundare și lucrează pentru Marina franceză, în baza unor contracte bine proiectate în timp, astfel încât scafandrii militari francezi să beneficieze în permanență de cea mai nouă tehnică și tehnologie.

- Ce ne puteți spune despre achiziționarea de către partea română a unor astfel de echipamente de scufundare?

- Problema obținerii de tehnologie și echipamente de scufundare produse în Franța este puțin mai delicată. La nivelul Statului Major General există mai multe organisme care se ocupă de această activitate. Noi avem un plan de dotare a Centrului de Scafandri cu echipament de scufundare nou, dar acest plan trebuie să respecte atât posibilitățile actuale și de perspectivă imediată (mă refer la anul 2001) ale Ministerului Apărării Naționale, cât și legislația financiară națională privind achizițiile de materiale și tehnică militară. În prezent se fac anumite prospectiuni de piață la producători de vîrf, de nivel european în domeniul tehnicii și tehnologiei de scufundare, printre care se află și cele două firme amintite mai sus, alături de altele din Germania, Olanda, Belgia, urmând ca decizia să fie luată de organele competente, cu acordul Statului Major al Forțelor Navale. După cum se știe, între Franța și România există legături tradiționale în ceea ce privește achiziționarea de echipament de scufundare. Mai precis, activitatea modernă de scufundare în România a demarat în perioada anilor '80 cu echipament, tehnică și tehnologie de scufundare franceze. Atunci, materialele au fost puse în funcțiune cu sprijinul unor specialiști francezi.

- Această vizită era planificată a se desfășura în luna iulie. Care este cauza întârzierii?

- Replanificarea activității s-a datorat, pe de o parte, numeroaselor activități pe care partea română, respectiv Centrul de Scafandri, le-a avut de executat în acest an, iar

INTERVIU

pe de altă parte și datorită unor activități de reorganizare și redimensionare a unităților de scafandri din structura Marinei franceze. La fel ca noi, partea franceză se află într-un proces de reorganizare, atât la nivel de conducere, cât și la nivel de execuție.

- Vă rugăm să punctați pentru cititorii noștri rezultatele concrete ale vizitei.

- În general, eu apreciez schimbul de experiență ca fiind o reușită. Revenind la rezultate concrete, în primul rând s-a stabilit definitiv acest plan de colaborare pe trei ani (2001-2003), inclusiv în privința posibilităților de achiziție de tehnică de scufundare. În al doilea rând, avem rezultate concrete în domeniul instrucției unor specialiști scafandri la școala de scafandri a Marinei franceze de la San Mandrie (care se află, practic, chiar în interiorul bazei navale de la Toulon). Apoi, un alt domeniu abordat a fost acela al legislației specifice execuției activităților de scufundare, legislație care, parțial, deja a fost pusă la dispoziția noastră de către partea franceză (mă refer acum la legislația pe linie medicală, partea de medicină hiperbară). În sfârșit, ultimul domeniu în care s-au stabilit posibilitățile de cooperare este acela al modernizării minisubmarinului 358, ambarcat pe navea GRIGORE ANTIȚĂ, în scopul creșterii performanțelor acestei instalații în domeniul salvării echipajelor submarinelor avariate. De fapt, s-a demarat un studiu de retehnologizare a acestui submarin, astfel încât el să fie capabil să execute acțiuni de intervenție, până la adâncimea de 300 de metri, pentru salvarea colectivă a echipajelor submarinelor avariate.

- Centrul de Scafandri mai are în derulare și alte programe de colaborare cu marine militare străine? În ce faze se află acestea față de programul franco-român?

- Mai există planuri similare de colaborare cu Marina turcă. Aproximativ în aceleași domenii s-au stabilit legături de colaborare cu Marina belgiană, respectiv cu Centrul de Scafandri din baza Zeebruge. În viitor, există perspectiva stabilirii unor astfel de relații cu Marina italiană, respectiv cu Centrul de Scafandri al Marinei Militare din La Spezia. Dar, programul franco-român este cel mai avansat. Nu este vorba aici doar de o abordare subiectivă, emoțională, doar din perspectiva relațiilor tradiționale franco-române. Motivația este una pur tehnică, pentru că în prezent noi lucrăm în proporție de 90% cu tehnică și tehnologie de scufundare de proveniență franceză.

- În final, cum apreciați „deschiderea“ internațională a Centrului de Scafandri?

- Din punct de vedere al relațiilor internaționale, Centrul de Scafandri se află într-o poziție oarecum privilegiată.

Aceasta, deoarece dintre toate țările riverane Mării Negre, Centrul de Scafandri este unitatea care poate asigura întreaga gamă de facilități în domeniul organizării și efectuării scufundărilor. De asemenea, poate asigura toată gama de asistență medicală specifică hiperbarismului. Nu este o noutate, dar vreau să reamintesc aici că Centrul de Scafandri a fost acceptat, în anul 1995, ca membru în Comisia de standardizare a activităților de scufundare, care funcționează în cadrul Comandamentului integrat NATO.

Acceptarea noastră în această comisie s-a datorat nivelului de performanță la care am ajuns în prezent. Suntem membru cu drept de vot în această comisie și acest lucru înseamnă că ne putem exprima, bianual, opinile față de noua tehnologie de scufundare care urmează să fie integrată de către forțele NATO, față de noile sisteme legislative specifice, față de categoriile de instrucție militară care se adoptă și, în general, față de toată activitatea de scufundare. ■

OAMENII BĂTRÂNULUI FLUVIU

„STAȚIUNEA“ DE LA GALAȚI

Locotenent Cătălin IVAN

Colectivul care încadrează unitatea comandată de căpitan-comandorul **Florin Emanoil Iorga** poate fi asemănăt, fără a exagera, cu o familie. O familie unită, în care fiecare își știe și își face treaba foarte bine. „Inima“ unității o constituie, desigur, sectorul tehnic și subunitatea de pază, fiind evident faptul că aportul specialiștilor care lucrează în aceste domenii trebuie remarcat în mod special. În această perioadă este, într-adevăr, o problemă de management competitiv să reușești să duci totul la bun sfârșit, drămuind atât resursele umane cât și cele materiale.

Deși s-au făcut demersuri pentru implementarea unui sistem modern de supraveghere și avertizare, paza se execută tot cu garda, clasica gardă. Probleme intervin nu numai în ceea ce privește potențialul tinerilor recruți în executarea unor astfel de misiuni ci și în scăderea continuă a numărului de militari incorporabili. Perioada instrucției de bază se execută centralizat, în subunități specializate conduse de ofițeri rutinați în aspectele specifice ce caracterizează paza unui obiectiv special. La sosirea în unitate militarii parcurg un program de pregătire intensiv, care se finalizează cu testări teoretice și practice pentru admiterea în serviciu. Urmează o perioadă de exerciții demonstrativ-metodice și tactice de specialitate, foarte utile în desfășurarea cu succes a antrenamentelor de intervenție la obiectiv. Satisfacerea stagiului militar într-o astfel de unitate presupune restricții și rigori sporite, iar satisfacțiile sunt mai mari. Nu puține au fost cazurile în care militarii din serviciul de gardă au împiedcat tentative de pătrundere în unitate sau în care au reținut persoane suspecte care filmau sau fotografiau obiectivul.

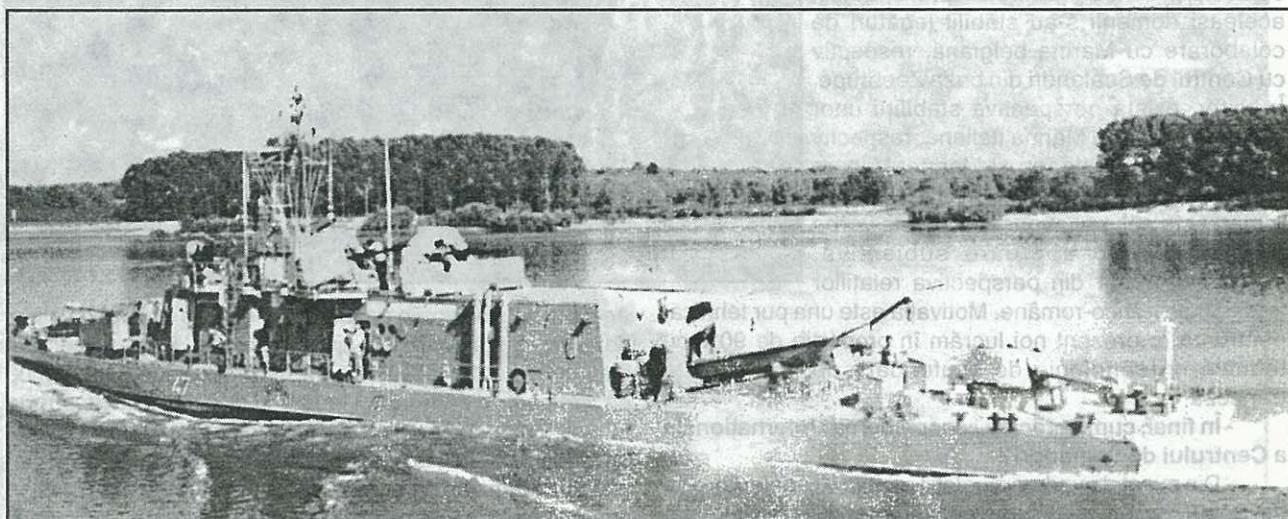
„Temporizatorul“ întregii activități este locotenent-colonelul **Vasile Năstase**, locuitorul comandanțului, ofițer care se află în această unitate încă din promoție, astfel încât

este unul dintre puținii oameni familiarizați cu fiecare colțisor al cazărmii. Viața în această unitate ar fi, cu siguranță, mult mai dificilă, fără sprijinul compartimentului logistic condus de plutonierul **Ovidiu Chiriluță**. Acesta reușește să facă o asigurare minimă cu materiale de intendantă, în timp util, cu toate greutățile inerente acestei perioade de tranziție, astfel încât posibilitățile de hrănire, echipare și cazare sunt cu mult peste medie. Aici nu putem să-l omitem pe nea **Marin**, bucătarul care face cel mai bun cozonac și o piftie grozavă. Mulți dintre militarii în termen chiar recunosc că acasă le-au lipsit condițiile pe care le-au găsit aici.

Păstrarea și întreținerea materialelor din evidență și asigurarea în timp util a unităților Flotilei Fluviale cu armament și muniții este o misiune importantă a unității care este tratată cu toată seriozitatea. Aici au rolul lor bine definit specialiștii sectorului tehnic – locotenent-comandorul **Antonel Zaharia** și mașinistii militari **Emil Plugaru, Constantin Tarsana, Ioan Ignat și Neculai Nichifor** - care își îndeplinesc cu pricere și seriozitate sarcinile, având și mulți ani de experiență în domeniu.

Ambiția caracterizează toate cadrele din această unitate. Ambiția de a fi mai bun, mai bine pregătiți. Astfel, căpitan-comandorul **Florin Emanoil Iorga** este cel mai proaspăt absolvent al unei instituții de învățământ superior (Facultatea de Electrotehnică). Subordonatii nu puteau decât să urmeze exemplul comandanțului: locotenent-colonelul **Vasile Năstase** este student în ultimul an, iar căpitanul **Gheorghe Năstescu** în anul patru la Facultatea de Istorie, locotenentul **Vasile Stan** este student în anul doi la Facultatea de Limbi Străine și plutonierul **Ovidiu Chiriluță** în anul trei la Colegiul de Contabilitate.

Dacă sunteți „marinari de apă dulce“ atunci cu siguranță ați auzit de „stațiunea“ de la Galați și de profesioniștii ei. Vor fi mereu aici atât timp cât interesele politice obscure nu vor transforma teritoriul unității într-o zonă de agrement cu crame, căsuțe de odihnă, piscine și alte tentații ale vremurilor pe care le trăim. ■

DE LA CONSTANȚA LA POULMIC

Revista COLS BLEUS a publicat, în numărul său din 23 septembrie, un articol despre cei doi studenți ai Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, Adrian Drăgușan și Sergiu Șoacăt care, în această vară, au efectuat un stagiu de practică cu durată de trei săptămâni la bordul unor nave școală franceze. Scris din perspectivă franceză și reprezentând un subiect de interes pentru studenții Academiei Navele - dar nu numai – am tradus articolul respectiv și acum îl prezentăm și cititorilor români.(B.D.)

Invitați să participe la marșul de instrucție de vară al promoției 1999 a Școlii Navale, doi elevi ofițeri români de la Academia Navală din Constanța au ajuns la Lanveoc, unde s-au ambarcat pe nava școală Lion.

Căpitan Emmanuel SAGORIN
comandantul navei *Lion*

Anunțat ca având participare internațională, marșul de instrucție de vară „al mileniului“, și-a onorat în mod cert promisiunile. În afară de vânătorul de mine belgian *Myosotis*, un partener obișnuit al exercițiilor noastre, americani, africani, dar și români, au navigat împreună la bordul navei *Thetis* și a unităților din grupul de nave școală.

Cei doi români, Adrian Drăgușan și Sergiu Șoacăt, s-au ambarcat la bordul navei *Lion* pentru trei săptămâni de navigație în jurul insulelor britanice.

Jargon de neînțeles

La început s-a instalat o anumită teamă și reținere. Problema limbii este una de necontestat, mai ales că într-un mediu atât de specific, cum este cel al mării și Marinei, jargonul marinăresc este folosit în mod sistematic. În sfârșit, ca orice buni marinari, erau preocupăți de starea vremii și de consecințele implacabile asupra stomacurilor fragile.

Mai târziu, am asistat la primele bâlbâielii în manevrarea riglei Cras. Dacă cele câteva ședințe de la Școala Navală au permis celor doi novici inițierea în lucru cu acest instrument, acum totuși această sarcină li s-a părut cea mai dificilă. Primele carturi, cu folosirea inevitabilă a ordinelor regulamentare, au fost permanent și cu răbdare corectate de către instructori. Apoi, prin muncă și eforturi repetate, cei doi elevi ofițeri români au progresat repede, s-au integrat la bordului într-un mod remarcabil și cu îndreptățită mândrie.

Escala de la Edinburgh a venit la momentul oportun pentru odihnă și relaxare, după primele zile petrecute pe mare. Ea a reprezentat, totodată, și

ocazia de a descoperi, în cinci zile, o nouă țară.

Integrare reușită

Atunci când s-au aflat din nou pe mare, cei doi elevi ofițeri români erau deja mult schimbați față de cum erau în momentul ambarcării. Perfect integrați printre elevii francezi, i-am surprins pe plajă, amuzându-se și glumind cu membrii echipajului.

Drumul de întoarcere către Brest a confirmat pentru acești elevi un nivel inițial de formare excelent, pe care dificultățile legate de limbă nu l-au diminuat. În plus, au dat dovedă de o capacitate de adaptare remarcabilă.

În sfârșit, se pare că au fost extraordinar de bucurosi să-și vadă puse în practică cunoștințele acumulate, atât în România cât și la bordul navei *Lion*. ■

„La început am fost impresionați de Școala Navală, de modul de organizare a marșului de instrucție de vară, de maniera în care am fost primiți. Am pus numeroase întrebări și am obținut toate răspunsurile și explicațiile solicitate.

Bineînțeles, Marina și navigația sunt peste tot aceleași, dar fiecare țară are particularitățile sale. Pentru noi, marșul de instrucție din această vară a reprezentat o bună experiență pentru a vedea modul în care sunt pregătiți viitorii ofițeri ai Marinei franceze. Părerea noastră este că sunt foarte bine pregătiți, învăță multe lucruri, iar instructorii sunt foarte atenți la pregătirea lor.

Durata acestui marș de instrucție a fost destul de mică, dar elevii au asimilat numeroase lucruri din domeniul Marinei. Sperăm ca acest schimb (de ofițeri) să continue și în viitor.

Elevi ofițeri
Adrian DRĂGUȘAN
Sergiu ȘOACĂT

PILOȚI DEASUPRA MĂRII

ULTIMA MISIUNE ÎN MAREA NEAGRĂ

Comandor (r) Nicolae MUJICICOV
(veteran de război)

Ceea ce voi încerca să vă prezint sunt momente trăite de mine în ultimele zile ale celui de-al doilea Război Mondial din Marea Neagră.

Abia revenit de la Sevastopol, unde luasem parte, ca membru al echipajului distrugătorului NMS REGELE FERDINAND, la cumplita încleștare din fața Kersonesului, din ziua de 11 mai 1944, am cerut debarcarea de pe această glorioasă navă și transferarea la flotila de hidroaviație de la Mamaia.

Sub presiunea evenimentelor, pregătirea ca observator aerian se desăvârșește într-un timp record și, după puțină vreme, mă angrenez în seria de misiuni de recunoaștere și însoțire de convoaie cu frumoasele noastre hidroavioane Heinkel 114. Curând aceste misiuni devin de rutină, fără evenimente demne de remarcat. Totuși, la 21 august 1944, am ocazia, într-un zbor de patrulare spre Insula Șerpilor, să cunosc și unele aspecte ale unei întîlniri aeriene într-o întâlnire, deloc plăcută

și inegală, cu aparate de vânătoare sovietice. Numai experiența și măiestria piloților noștri, a celor două hidroui din formație ne-au ajutat să amerizăm la hidroscală.

Și iată că vine ziua de 23 august 1944. Soarele de-abia răsărise și aparatul în care mă aflam ca observator, pilotat de plutonierul Popescu, ia în primire supravegherea aeriană a unui convoi ce ieșea din portul Constanța și care urma să răzbătă în largul mării prin

„Marinari“ întorși din misiune aeriană

PILOȚI DEASUPRA MĂRII

Hidroavion german HEINKEL 114, aflat în dotarea aviației române

pasa de sud a barajului de mine din dreptul farului Tuzla. Evoluăm la o înălțime potrivită, supraveghind cu mare atenție această ieșire din pasa de baraj. Marea este calmă însă apa nu este limpede. Toată noaptea fundurile mai mici din această zonă fuseseră răscolite de valuri și nisipul, încă nedepus, făcea marea opacă.

Se apropia ora 8.00 când urma să se termine misiunea noastră, așteptând să fim schimbați de alt hidroavion de la Flotilă. Poate, datorită acestui fapt, atenția mea pierde din acuitate și primul care zărește periscopul este pilotul nostru. Mi-l semnalează și abia atunci îl reperez și eu. Se vede clar, în nemîșcare, urmărind probabil prada ce urma a-i reveni din pasa de baraj. Îmi dau seama că nu are nici o idee despre prezența noastră.

Hotărâm să atacăm submarinul în condițiile cele mai favorabile pentru noi. Pentru aceasta pilotul angajează aparatul în câștigare de înălțime, iar eu în acest timp procedez la seria de îndatoriri ce-mi revin într-o asemenea situație. În primul rând lansez pentru convoi, în două rânduri, rachete cu două stele albe, însemnând prezența unui submarin. Apoi transmit prin radio, în alfabetul Morse mesajul: „KR, KR, KR ... Q No ... U.U.U“. Ceea ce înseamnă: „Mesaj de război, în careul No ..., submarin“. Repet mesajul pentru a fi sigur că a fost corect transmis și apoi îmi îndrept atenția asupra obiectului nostru după ce, în prealabil, prin mișcările navelor mici din convoi, îmi dau seama că alarmă prin rachete a fost zărită.

Între timp plutonierul Popescu reușește să urce la

un plafon de peste 300 m și, plasând aparatul în cea mai bună poziție, începe atacul în picaj. La antrenamente mai participasem la asemenea simulări de atacuri pe ținte fixe și trăisem emoțiile și senzațiile legate de ele. De data aceasta însă totul era o realitate, totul trebuia dus la limita perfecțiunii și acest lucru ne reușește din plin. Cele două bombe de care dispunea aparatul sunt plasate cu mare precizie în imediata apropiere a periscopului și, înainte de a trece prin momentele cu totul neplăcute ale redresării avionului, reușesc să zăresc explozia lor.

După redresarea aparatului ne aruncăm privirea spre locul unde fusese zărit periscopul și observăm un clopot cumplit de apă și bule mari de aer. Suntem convinși că am rănit greu inamicul de sub apă și i-am creat probleme de supraviețuire.

Continuăm să evoluăm deasupra locului, la o înălțime mică, dar nu zărim urme mai concluante ale unor avarii majore.

Nu trec decât câteva minute și la fața locului sosesc în mare viteză nave de vânătoare submarină ce făceau parte din escorta convoiului și începe o grenadare susținută. Sunt convins că submarinul avariat de noi, dacă nu a reușit, până la sosirea „UJ“-urilor, să iasă din zonă, lucru puțin probabil, atacul acestora le-a fost fatal.

Între timp trecuse de ora 8.00 și la vederea hidroavionului care venea să ne schimbe ne îndreptăm spre hidroscală, stăpâniți de emoția evenimentului trăit.

Aceasta mi-a fost ultima misiune în cel de-al doilea Război Mondial din Marea Neagră; seara se anunță prin radio armistițiul!

FLOTA MEXICANĂ „PE RADAR“

MARINA MILITARĂ MEXICANĂ LA SFÂRȘIT DE MILENIU

Marina Militară mexicană este încă o forță de patrulare eficientă dar are nevoie de investiții majore într-un timp scurt deoarece majoritatea tehnicii și echipamentului din dotare este depășită moral și fizic, se precizează în debutul articolului „Ageing Fleet Seeks Changes for the Better“, publicat în revista Jane's Navy International (noiembrie 2000).

Cu o populație de aproximativ 100 milioane locuitori, Mexicul este a treia țară ca mărime în America Latină. În consecință, se așteaptă să fie și o putere militară regională importantă. Cu toate că linia de coastă la Oceanul Pacific și în golful Mexicanului depășește 5.800 Km marina militară nu a fost niciodată o forță semnificativă. Participarea Mexicanului alături de SUA la cel de-al doilea Război Mondial a determinat transferul ulterior (în cantități limitate) de echipament, în special pentru trupele de uscat și aviație.

Misiunea principală a marinei militare este patrularea în apele teritoriale precum și apărarea intereselor în zona economică exclusivă. De asemenea, forțele navale se implică în acțiuni de căutare-salvare, interzicerea traficului de droguri, combaterea terorismului, precum și în sprijinul forțelor terestre.

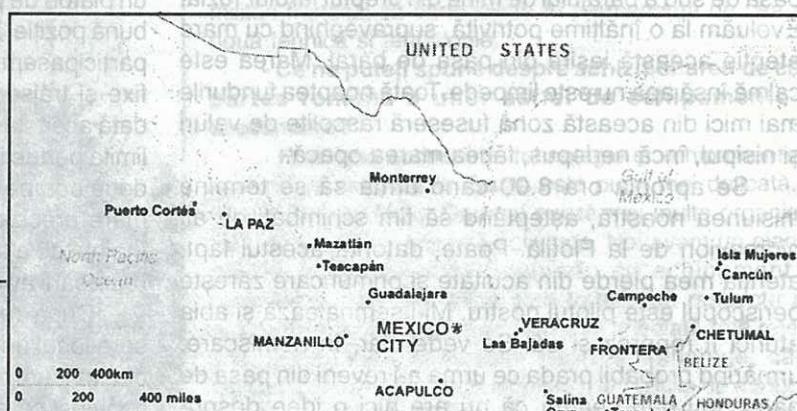
Marina Militară are un efectiv de aproximativ 37.000 de oameni și este organizată în două comandamente teritoriale

principale: Forța Navală a Golfului și Caraibelor (cu comandamentul la Veracruz) și Forța Navală a Pacificului (cu comandamentul la Acapulco).

Zona Golfului este împărțită în 3 Regiuni Navale care cuprind 6 Zone Navale și 9 Sectoare Navale, iar Zona Pacificului cuprinde 3 Regiuni Navale divizate în 11 Zone Navale și 7 Sectoare Navale. Fiecare Zonă Navală are în exploatare câte o flotilă de diferite dimensiuni.

Flota de suprafață este compusă din: 3 distrugătoare, 4 fregate, 4 distrugătoare de escortă, 10 nave de patrulare, 2 canoniere, 28 dragoare, 34 vedete de patrulare, 13 vedete ale gărzii de coastă, 64 vedete de patrulare costieră și fluvială, 60 vedete rapide, o navă-școală și 6 nave de căutare-salvare. La acestea se adaugă **forța de suport logistic** compusă din 3 depozite și sănțier de reparații, 7 nave de transport, 4 tancuri petroliere (2 oceanice și 2 portuare), 6 remorchere, 4 docuri plutitoare și 5 drăgi.

Dintre toate mijloacele de luptă ale flotei doar fregatele din clasa Knox, Ignacio Allende și Mariano Abasolo și cele din clasa Bronstein, Heremenegildo Galeana și Nicolas Bravo pot fi considerate operaționale și relativ

FLOTA MEXICANĂ „PE RADAR“

competitive. În prezent toate 4 se află în diferite stadii de modernizare.

Dintre cele 3 distrugătoare, **Cuitlahuac**, rămas din al doilea Război Mondial, face parte din clasa *Fletcher* și își păstrează configurația originală. Celelalte două distrugătoare, **Iluicamina** și **Netzahualcoyotl** datează, de asemenea, din 1940, fiind modernizate prin montarea tunurilor anti-rachetă *Bofors* de 57mm. **Comodoro Manuel Azueta Perillos** este folosită ca navă-școală și face parte din clasa *Edsall*.

În mod incredibil, se află încă în serviciu navele construite în Spania la mijlocul anilor 1930, **Durango** și **Guanajuato**, care sunt ultimele supraviețuitoare ale claselor de canoniere de transport.

Cu excepția celor patru fregate preluate de la US Navy, Marina Militară Mexicană mai dispune de următorul **potențial combativ**: 6 nave din clasa *Halcon*, construite în Spania; 4 nave din clasa *Holtzinger* din cele 20 proiectate pe plan local; 31 nave de patrulare din clasa *Aztecă*; 35 vedete de patrulare mici; 36 vedete de patrulare costieră din clasa americană *Pirana*.

Infanteria marină are un efectiv de 8.700 militari (este planificată mărirea acestuia la 10.000) și este organizată astfel: un regiment de parașutisti format din 2 batalioane; Garda Prezidențială (un batalion); o companie de securitate (comandament); 3 brigăzi compuse, fiecare, din comandament, 3 batalioane, companie de aprovizionare cu armament și companie logistică; Grupul artillerie de coastă cu comandamentul la Veracruz și

2 baterii, la Frontera și Puerto Madero; 11 batalioane independente.

Armamentul de bază al infanteriștilor marini este reprezentat de puștile de asalt HQ-33 și HQ-53, de 5,56 mm, aruncătoare de 60 și 81 mm, 22 mijloace amfibii, tunuri antiaeriene de 40 mm montate pe autovehicule. 60 vedete rapide deservesc, de asemenea, trupele infanteriei marine.

Aviația navală are un efectiv de 1.100 militari și a cunoscut o dezvoltare importantă în ultimii ani. Este organizată în 2 grupuri care cuprind 13 escadroane, având în exploatare 120 avioane.

La Academia Navală din Veracruz sunt pregătiți, pe durata a 4 ani, ofițeri pentru marină, infanterie marină și aviație navală. La Mexico City se află Colegiul Naval de Stat Major și școlile pentru pregătirea subofițerilor în toate specializările necesare. Infanteria Marină are o școală proprie, la San Luis Carpizo, unde își continuă pregătirea absolvenții Academiei Navale care au fost selecționați pentru acest corp.

Traducerea și adaptarea
Căpitan Costel SUSANU

PROFESIUNEA MEA - ȘTIINȚA

Comandor dr. ing. CONSTANTIN RUSU

Comandor ing. Gheorghe POPA

In această vară, în cadrul Universității Politehnica București, domnul comandor ing. Constantin Rusu a susținut public teza de doctorat cu titlul: **CONTRIBUȚII PRIVIND FUNCTIONAREA MOTOARELOR ÎN SISTEM DE PROPULSIE NAVALĂ COMBINATĂ**. Teza de doctorat reprezintă o încununare a unei îndelungate și meritorii activități profesionale, de peste 25 de ani, în domeniul cercetării, proiectării și înzestrării cu nave militare, instalații și motoare navale, precum și a numeroase comunicări științifice, lucrări publicate, invenții și inovații certificate și aplicate etc.

Comisia care i-a acordat titlul de doctor în științe cu calificativul „Foarte bine” a fost formată din cunoscute personalități științifice românești în domeniu printre care acad. prof. dr. ing. Constantin Aramă (conducător științific), general de divizie aeriană prof. univ. dr. ing. Florinel Papuc, comandanțul Academiei Tehnice Militare, dr. ing. Șerban Teodorescu (referent de specialitate). Aprecierile membrilor comisiei după susținerea tezei și acordarea titlului de doctor în științe tehnice au fost elogioase, făcându-se referiri asupra nivelului științific al tezelor de doctorat, ai contribuțiilor originale din conținutul tezei, manierei de elaborare și de susținere publică a acestelor:

„Teza de doctorat constituie finalizarea preocupărilor îndelungate ale domnului comandor Rusu pentru realizarea în țară a unei instalații combinate de propulsie navală. Abordează, în premieră națională, la acest nivel, problematica funcționării motorului Diesel într-un sistem de propulsie pentru o navă militară”. (acad.prof.univ.dr.ing. Constantin Aramă)

„Modul de alcătuire a lucrării, dar mai ales susținerea efectivă demonstrează seriozitatea cu care domnul comandor Rusu a abordat acest subiect extrem de dificil, dar și foarte interesant”. (general de divizie aeriană prof.univ.dr.ing. Florinel Papuc)

„Lucrarea tratează un subiect de strictă actualitate atât pe plan intern cât și mondial. Conținutul bogat în idei valoroase al tezei, prezentarea clără, argumentată și convingătoare a problemelor demonstrează pasiunea și profesionalismul domnului comandor Rusu în dezvoltarea acestei teme extrem de interesante și de complexe”. (dr.ing. Șerban Teodorescu)

Publicul prezent la ședința de susținere a tezei - numeroși specialisti din institute de cercetare științifică, de învățământ superior tehnic - a fost profund impresionat de domeniul abordat, conținutul și nivelul științific

A absolvit Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc (1966), Scoala Militară Superioră de Ofițeri de Marină (1969, ca șef de promoție), cursurile Universității din Galați, secția Nave și instalații de bord (1973-1977).

Din data de 07.07.2000 este doctor în științe tehnice, specialitatea motoare cu ardere internă.

A îndeplinit următoarele funcții: șef mecanic pe o vedetă purtătoare de rachete (1970-1973), funcții de coordonare, urmărire, nemijlocită și de conducere în Statul Major al Marinei Militare, în domeniul cercetării științifice, proiectării și înzestrării cu nave, tehnică de luptă, sisteme, instalații, aparatură de marină, de concepție și execuție românească; ofițer 2, ofițer 1 în secțiile de profil (1977-1989), locțiitor al șefului Directiei Tehnice și de Înzestrare (1990-1996), locțiitor al șefului Statului Major al Marinei Militare și șef al Direcției Tehnice și de Înzestrare (1996-1998). Începând cu decembrie 1998, până în prezent, îndeplinește funcția de comandant al Bazei de Reparații Tehnică de Luptă Navală.

Este căsătorit, are doi fiți, unul inginer electronist la un institut de cercetare-dezvoltare din București, iar celălalt student la Universitatea Politehnica București.

al tezei de doctorat, problematica complexă analizată în teză, în strânsă corelare cu aspecte reale din sfera cercetării, proiectării și înzestrării cu nave militare și instalații navale de concepție și construcție românească, maniera convingătoare și argumentată în care candidatul - domnul comandor Constantin Rusu - și-a susținut soluțiile tehnice propuse și aplicate.

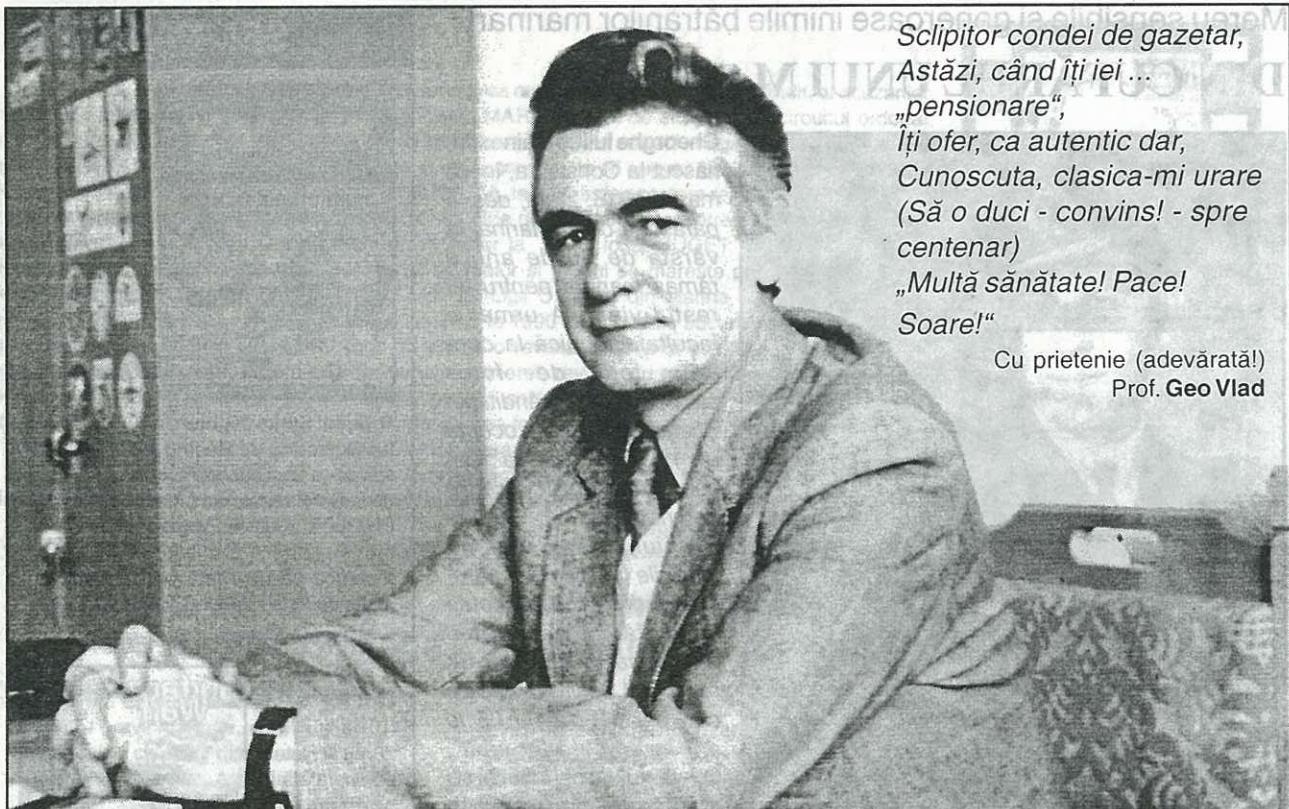
LUCRĂRI REDACTATE ȘI PUBLICATE

Cărți publicate: NAVI SPECIALE. ELEMENTE DE PROIECTARE (1998) și INGINERIA EXPLOATĂRII MOTOARELOR DISEL NAVALE (2000); peste 25 articole cu caracter științific și tehnic, militare și civile; peste 25 de invenții brevetate și inovații certificate, toate aplicate și se atînă în exploatare cu rezultate foarte bune; peste 10 comunicări susținute la diferite manifestări științifice.

CONTRIBUȚII DEOSEBITE ÎN DOMENIUL CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE ȘI ÎNZESTRĂRII MARINEI MILITARE

Între anii 1977-1994 a coordonat programul de proiectare și construcții noi de nave militare (distrugătorul MĂRĂȘEȘTI, corvettele proiect 1048 și 1048 M, dragoarele maritime proiect 1073, puitele de mine proiect 882, monitoarele fluviale, vedetele blindate proiect 1140 etc.); a coordonat și s-a implicat efectiv în realizarea în țară a programului de motoare navale rapide (6 LNS-165 de 720 CP, 12 BOXER-165 de 1.200 CP, 24H-165 de 2.600 CP și 20 BOXER-165 de 2.100 CP); s-a implicat efectiv în realizarea, experimentarea, omologarea și introducerea în înzestrare a cătorva zeci de tipuri noi de echipamente, muniții și tehnică de marină.

PORTRET

Sclipitor condei de gazetar,
Astăzi, când îți ie...
„pensionare“,
Îți ofer, ca autentic dar,
Cunoscuta, clasica-mi urare
(Să o duci - convins! - spre
centenar)
„Multă sănătate! Pace!
Soare!“

Cu prietenie (adevărată!)
Prof. Geo Vlad

LA REVEDERE „BĂTRÂNĂ CARAPACE“!

In orice redacție vine o vreme când, datorită cursului firesc al vietii și surgerii implacabile a timpului, ajungem să ne despărțim - vremelnic și doar pentru că așa o cer legile birocratice și impersonale - de unul sau altul dintre colegii noștri. De la 1 decembrie, secretarul nostru general de redacție, colonelul COSTIN CONSTANDACHE, a trecut în rezervă. Suntem convinși însă că „intrarea în pensie“ nu va însemna și abandonarea unei profesioni în slujba căreia **gazetarul** Costin Constandache s-a aflat mai bine de treizeci de ani.

Primul ziarist profesionist pe care l-a avut Marina Militară după 1990 (într-o lume și într-o vreme în care nu sunt puțini cei care și clamează întâietăți nemeritate, acesta rămâne un lucru de necontestat) nu venea să scrie

despre și într-o lume necunoscută. Mulți își amintesc că în obsedantul deceniu opt reușea să înființeze în ziarul local rubrica „Oameni sub semnul ancorei“ și să scoată publicația trimestrială „Navigatorul“, după cum în entuziasmul și tumultul anului 1990 reușea să întemeieze „doar cu stiloul“ revista „Marea Noastră“. Membru fondator al revistei MARINA ROMÂNĂ, în ultimii zece ani a fost secretar general de redacție și trebuie să recunoaștem că multe, foarte multe dintre împlinirile profesionale ale revistei noastre i se datorează. În ultimul deceniu a fost cel care a reușit să „toarne“, nu fără efort, în tiparul celor 74 de sumare de revistă articolele ce urmău să prindă forma revistei care ajungea în mâinile dumneavoastră, ale cititorilor. A reușit acest lucru mulțumindu-i pe

toți, dar fără a face concesii amatorismului în presă, fie ea și militară sau aflată la început de drum. Dar mai ales, a reușit în acești zece ani să formeze profesional pe gazetarii care au trecut sau încă mai sunt în redacție. Și-a pus amprenta gazetărească autentică asupra tuturor, împărtășindu-ne, fără egoism, tainele gazetăriei.

Indiferent dacă va rămâne în continuare la malul mării sau se va retrage, după cum spunea, „partizan în munți“ (un alt loc drag inimii sale, unde îți încarcă bateriile și te cureți de micile mizerii ale vieții) „bătrâna carapace“ va continua să rămână camaradul nostru. Poate doar revista va fi mai săracă fără modestia și eleganța omului și gazetarului de profesie.

Redacția

RESPIRAȚIA SPIRITUALĂ A MĂRII

Mereu sensibile și generoase inimile bătrânilor marinari

DIN CUFĂRUL UNUI MARINAR...

Mariana PĂVĂLOIU

Cufărul l-a însoțit pe marină când a urcat pe puntea corabiei, pe cea a navei moderne, fie ea de comerț ori de război; banii și odoarele de preț erau păstrate la bord în cufere bine ferecate în moduri ingenoase. Se păstrează la Muzeul Marinei de la Pegli un cufăr genovez din veacul al XIII-lea, cu un sistem de securitate extrem de sofisticat – gheare metalice care se îmbină la comandă, în interior. Emoția și imaginația te cuprind ori de câte ori te află în fața unui astfel de obiect.

Când, enigmatic, distinsul comandor (r) Mihail Chirita ne-a chemat la București, cu fraza: „Veniti, am aflat un cufăr plin!”, am preferat gândul cuminte al fetei muzeului în fața lăzii, lăsând misterul în întregul său. Și așa, într-o dimineață de toamnă târzie, am poposit pe o stradă liniștită din Cotroceni, în locuința doamnei Silvia Măinescu, fiica comandorului

rețin atenția piese de uniformă ce par, la prima vedere, disparate, dar o documentare ulterioară ne-a lămurit: haina albastră la trei rânduri de nasturi, pantalonul alb din lână, formau costumul de membru al Yacht Clubului Regal Român. Însemnele clubului le regăsim pe ecusonul brodat, purtat pe reverul hainei, pe butoni și insigna de la caschetă. Dintr-un corp de bibliotecă, alegem cărțile de marinărie, cursurile ce i-au servit în școală, fotografii. Astăzi, când refac în scris beneficia întâlnire, am bucuria de a primi în ospete, în Muzeul Academiei Navale, pe doamna Silvia Măinescu și împreună concepem o expoziție la începutul anului 2001, în care să fie etalate cele aflate „Din cufărul unui marină”.

Nu putem încheia înainte de a mulțumi celor care ne sunt alături în demersul nostru muzeistic, ce a debutat în urmă cu un an și jumătate și pe parcursul căruia fiecare donație este însoțită de un strop de suflet, iar cunoștințele devin prieteni. ■

Gheorghe Iulius Măinescu, născut la Constanța, în 16 martie 1916. „Tata, deși a părăsit la ordin Marina, la vîrstă de 30 de ani, a rămas marină pentru tot restul vieții. A urmat o facultate tehnică la care i-au fost de folos cunoștințele dobândite în Școala Navală. S-a ocupat de navomodel, a fost consultant științific la cărțile domnului dr. ing. Cristian Crăciunoiu. Cred că lucrurile lui dragi, pe care, din când în când, le scotea din cufăr la aer, i-ar fi plăcut să le știe într-un muzeu al Școlii Navale pe care a urmat-o acum 65 de ani în orașul său iubit”. Odată ridicat capacul ni se arată: uniforme, accesori, pavilionul jack al unei vedete torpiloare, decorații, insigne ale navelor pe care a servit, binoclu, busolă și. a. Ne

SEMNAL

JANE'S NAVY INTERNATIONAL (noiembrie 2000) • Flota mexicană în căutarea soluțiilor de modernizare • Radarele cu rază lungă de acțiune • Joint Strike Fighter: noul avion de luptă produs de Boeing • Exercițiu de salvare a unui submarin în Marea Chinei de Sud • Participarea Croației la exercițiul PHIBLEX 2000 • Programul rusesc de modernizare a torpilelor • Australia încearcă să facă față provocărilor din regiunea Asia-Pacific. (C.S.)

SURFACE WARFARE (iulie/august 2000) • Flotele de suprafață în noul mileniu • Strategia de achiziții pentru programul de reducere a riscurilor în cadrul misiunilor de apărare împotriva rachetelor balistice • Noi sisteme de apărare antiaeriană • O zi din viața unui cruciător • Programul de instrucție la bordul navelor pentru ofițeri-elevi • Istoria procedurilor de salvare pe mare. (C.S.)

YACHT MAGAZIN, nr. 2 (octombrie 2000). Din sumar: Liga Navală Română – Azi • Un campion „solitar”: Gheorghe Nicolciu • Restituiri: Velele românești în regatele internaționale • Un eșuat pe apele uitării: Campionatul național de yachting 2000 • Un voiaj (virtual) pe Marea Neagră: Constanța – Bosfor • Acești bărbați vizători și obsesiile lor plutoioare • Stad Amsterdam – Spiritul vechilor clipere. (B.D.)

NOTE DE LECTOR

Un prieten al Cercului Militar Constanța

MARIUS RĂDULESCU lansează două noi volume ...

Profesor Geo VLAD

BUCEGI 2000

Scrisă sub semnul unui motto din Seneca, „Nu fiindcă lucrurile sunt dificile nu îndrăznim, ci fiindcă noi nu îndrăznim, lucrurile sunt dificile”, noua carte a lui Marius Rădulescu – „Bucegi 2000” – se citește dintr-o respirație! Apărută la Editura Asociației Cultural-Științifice a Românilor de pretutindeni, pe parcursul a circa 90 de pagini, cartea se dorește o chemare patetică la trezirea conștiinței de sine a românilor, un puternic semnal de alarmă adresat creștinilor pentru salvarea neamului românesc.

Extraterienii – prietenii ancestrali ai locuitorilor din Carpați, „leagănul vieții pe planeta pe care locuim, ne vor binele” – îl învăță bătrânul INTELLECTUS pe eroul cărtii. Ei semnalizează – cu câteva zile înainte de Paști – o iminentă catastrofă în Capitala țării. Tânărul colaborator al Președintelui e contactat de acestia, află misterul viitorului cataclism și pleacă precipitat să rezolve „codul” semnalizat de extraterieni. Triunghiul BBB (Bucaz – Berca – Bucegi) îi indică drumul soluției finale.

Tara, condusă de nimeni, se află într-o stare de jaf generalizat. Președintele ales e neputincios în fața nimenienilor, care „fură de sting și duc peste hotare tot ce are de valoare neamul românesc”. Tânărul erou al povestirii află de la INTELLECTUS tainele viitorului cataclism tectonic și soluția evitării acestuia. O

goană nebună spre Bucegi, la mormântul regelui dacilor, în „catedrala Neamului”, o aventură singulară, unică în noapte, făclii aprinse în catacombele de sub

Caraiman și ... ca prin miracol, totul revine la normal! Capitala este salvată. Eroul revine la iubita lui soție, AIALA, după ce îi trage o „săpunelă” dură Președintelui „vândut” nimenienilor.

Scrisă cu nerv, cu tăieturi de scenariu cinematografic, „Bucegi 2000” este o povestire SF, cu trimiteri transparente la realitatea dură de azi. De cînd neapărat, de toți cei care simt românește!

ANALIZA SUFLETULUI

După „O frunză de laur” (1996),

„Accente” (1996), „13 – Realul trist” (1998) și „Bucegi – 2 0 0 0” (2000), scriitorul Marius Rădulescu ne propune o nouă plachetă de versuri, sună incitantul

titlu „Analiza sufletului”. Cartea – 52 de poeme de dragoste, filosofice, patriotice, interogații existențiale, momente de viață – constituie o adeverărată radiografie a sufletului omenesc, o trecere în revistă a sentimentelor și resentimentelor umane.

Cum afirma scriitorul Ioan Tecșă în „Avant du lettre”, poetul zdrobește „bariera prozaicului, a ceea ce am văzut, auzit, gustat, simțit, pentru a ne aduce pe masa de disecție, învelit în giulgiul durerilor, doar propriul său suflet, doar propriile sale trăiri”.

Versuri precum:

„E toamnă și frig și ne plouă/ Trecutul cu sufletul rouă/Si gândul ne prinde-n fuiorul/Ce-i gata de tors, cum e dorul ...“

„... forma rotundă a cuvântului/Am dat-o pradă uitării gândului“;

„... Suntem două gânduri/Care ne apropiem/Oricât spre infinit ...“;

LA TOMIS (variantă)

De dincolo de drum, alene
Coboră gândul către marea
Ce-și poartă valu-n chip de stele
Și-n clar de lună depărtarea.

Acolo te-am zărit Ursită,
Cum te-ndreptai dezlănțuită
Spre mine, fire ne-mplinită.

De dincolo de drum, alene
Coboră gândul către marea
Ce-și poartă pe sub stele valul
Și-n clar de lună depărtarea.

Acolo te-ai oprit din fugă
Și dragoste-ai lăsat să plângă –
Nu plâns de jale, plâns de rugă.

De dincolo de drum, alene
Coboră gândul către marea
Ce-și poartă valu-n chip de stele
Și-n clar de lună depărtarea.

„... Eu simt anotimpurile/Luminate ca sufletul Edenului ...“

„... Sunt trecutul/Drumurilor către dor ...“;

„... Sunt trecutul/Träirilor de hotar ...“;

„... Sunt trecutul/Răstignit în sufletul/Din capătul uliței ...“;

„... Sunt trecutul/Uitat în inima ta ...“;

„... Sunt jocul de cuvinte/Cernite cu trecerea anilor“;

„Când m-am născut, am fost predestinat/Să mă conjug cu pulberea solară ...“;

„Giulgiul durerilor/Imită/Strigarea Eului/Rănit ...“

„... Ce-i mai trist, lipsiții de credință/Ne predică să ne-nchinăm la ieile ...“;

„... Viața noastră? Un poem desfrunzit/De jocul cuvintelor rotunde“ dovedesc ascensiunea lirică incontestabilă a poetului Marius Rădulescu. ■

ARSENAL NAVAL

CORVETELE DIN CLASA VISBY - PUNCTUL DE PLECARE PENTRU O NOUĂ GENERAȚIE DE NAVE DE SUPRAFAȚĂ

Administrația pentru Materiale de Apărare suedeza a semnat un contract pentru un studiu initial, în valoare de 900.000 de dolari, cu sănțierul naval din aceeași țară, Kockums AB, referitor la demararea cercetării tehnologice pentru noua generație de nave de suprafață suedeze. Contractul a fost anunțat pe data de 8 iunie, cu ocazia ceremoniei denumirii corvelei Visby (K 31). Aceasta este prima navă din mult mediatizata clasă SKr 10 de șase corvete cu semnătură radar redusă (stealth), în valoare totală de un miliard de dolari, construite de sănțierul Kockums.

Noua generație de nave de suprafață suedeze este proiectată să intre în serviciu între 2010 – 2012. Aceste nave au fost proiectate astfel încât să poată participa la operațiuni internaționale și este posibil ca ele să fie mai mari decât navele din clasa Visby. O lungime de 110 metri este minimul necesar pentru operațiile în apele albastre – și aceasta în condițiile în care corvetele din clasa Visby au un deplasament de 600 de tone și o lungime de doar 73 de metri. Noua navă va trebui să aibă capacitatea de a executa misiuni de lungă durată și să actioneze integrată în forte combinate multinaționale. Foarte probabil, nava va fi proiectată și construită într-un proiect comun cu una sau două marine străine.

Oficialii sănțierului s-au declarat

Moment de la ceremonia de botez a navei

foarte mulțumiți de contractul pentru acest studiu, care va implica domenii variate ale tehnologiei, inclusiv materiale pentru corpul navei, semnătură infraroșu, hidromecanisme, suport logistic integrat și energie electrică. Aceiași oficiali au precizat că obținerea acestui contract le dă posibilitatea de a porni discuții cu potențiali parteneri din diferite țări. Până acum, marina Statelor Unite și-a manifestat expres interesul pentru conceptul suedez al navei „stealth”, în timp ce Germania s-ar putea implica și ea în proiect. Franța și Chile ar putea fi

și ele interesate, ambele fiind reprezentate la ceremonie de către comandanții marinelor respective.

Visby, care a fost botezată de către regele Carl Gustav al XVI-lea al Suediei, va începe probele în mare în februarie 2001 și se așteaptă să intre în serviciu operațional în marina suedeza abia la sfârșitul anului 2003. Celelalte cinci nave ale clasei vor urma la interval de un an. Ele vor fi numite după orașele suedeze, astfel: Helsingborg (K 32), Härnösand (K 33), Nyköping (K 34), Karlstad (K 35) și Uddevalla (K 36). (B.D., Jane's Navy International, iulie – august 2000)

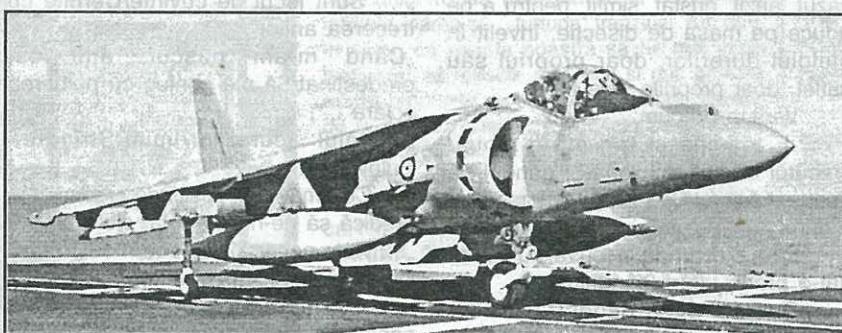
SPANIA ÎȘI MODERNIZEAZĂ AVIOANELE HARRIER

Două avioane spaniole de atac pe timp de zi Harrier EAV-8B vor fi transformate și modernizate în configurația Harrier II Plus, în baza unui contract semnat cu firma Boeing și Naval Air System Command.

Există opțiunea pentru transformarea a încă șapte avioane și, dacă acest lucru se va întâmpla, flota spaniolă se va standardiza prin folosirea unui singur tip de avion Harrier, și anume varianta II Plus. Spania are deja opt avioane Harrier

modernizate în această configurație. Harrier II Plus poate acoperi o gamă mai diversificată de misiuni, în orice condiții meteo, iar radarul furnizează o capacitate mărită de autoapărare.

Modernizarea și transformarea variantei EAV - 8Bs se va realiza prin demontarea acestora la Rota, în Spania, modernizarea până la standardele cerute de nouă configurație prin folosirea pieselor reutilizabile, și apoi returnarea către firma Boeing pentru montarea unui nou fuzelaj. Vor fi instalate un motor nou Rolls-Royce 408, un radar APG 65 și un radar pentru căutare în infraroșu. Cele două avioane vor fi complet terminate în anul 2003. (B.D., Jane's Navy International, iulie-august 2000)

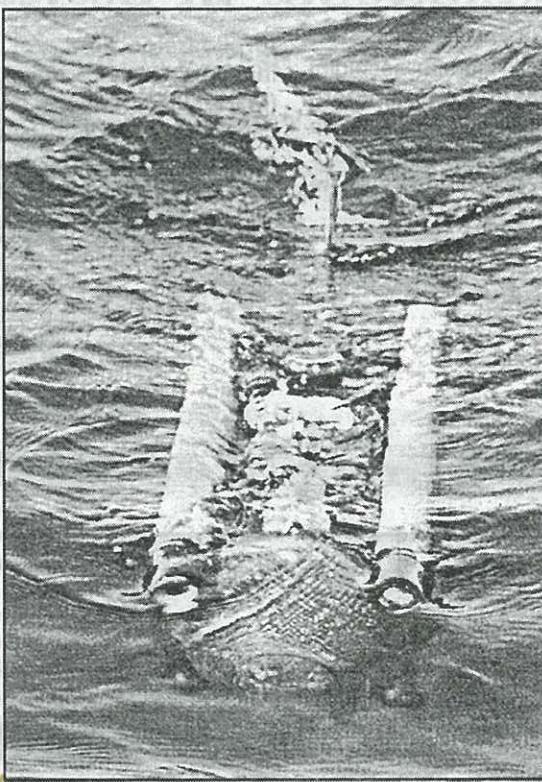

ARSENAL NAVAL

GERMANIA ESTE MULTUMITĂ DE SISTEMUL SEAFOX

Marina germană este de părere că s-a făcut un mare pas înainte în modul de ducere a războiului împotriva minelor (MCM) prin rezultatele obținute la teste la care a fost supus noul sistem Seafox, produs de firma STN Atlas Elektronik din Bremen. Seafox, instalat la bordul navei FGS *Kulmbach* (o navă din clasa Hameln, acum redenumită MJ 333), a fost testat în perioada 4-12 mai, în Marea Baltică. Nava este prima care a fost dotată cu noul sistem, acesta făcând parte din programul de îmbunătățire a luptei împotriva minelor al Marinei germane, denumit MA 2000 MCM.

Kulmbach a fost supus unui program de modernizare care a inclus – în afară de Seafox - și un nou sistem de comandă, precum și un nou sistem de manevrare. Nava a participat la acest exercițiu împreună cu alte 29 de unități navale. Din cele 30 de mine lansate, 23 au fost detectate, *Kulmbach* revendicând 16 dintre ele. Aceeași navă a continuat să rămână operațională și în condiții de mare agitată, care a forțat celelalte nave de luptă

împotriva minelor rămase să-și întrerupă operațiile. *Kulmbach* are un echipaj de 43 de oameni, iar pe timpul exercițiului a avut o echipă de 4 scafandi deminori.

Comandantul navei a declarat că au fost anumite probleme, dar care au fost repede rezolvate. Marina germană a afirmat că sistemul are numeroase avantaje, în special viteza de operare, numai 15 minute fiind necesare pentru dezamorsarea unei mine.

În absența unei nave dotată cu un sonar pentru căutarea minelor, Seafox poate fi folosit și pentru detectarea țintelor. În acest mod, Seafox este, de asemenea, ușor de recuperat, și este util pentru antrenamentul în port. Seafox este ușor de operat, rezistent în exploatare și are bune performanțe hidrodinamice și de manevrare, care nu prezintă nici un risc pentru nava mamă.

Germanii sunt convinși că atunci când este folosit împreună cu Sistemul de Informații Tactic (TAKIS) și sonarul de căutare a minelor, Seafox oferă o măsură complet nouă a performanțelor în modul de luptă împotriva minelor. Sistemul a fost comandat, de asemenea, de Marina suedeză. (B.D., Jane's Navy International, iulie-august 2000).

OASPEȚI AI FORȚELOR NAVALE ROMÂNE

La închiderea ediției

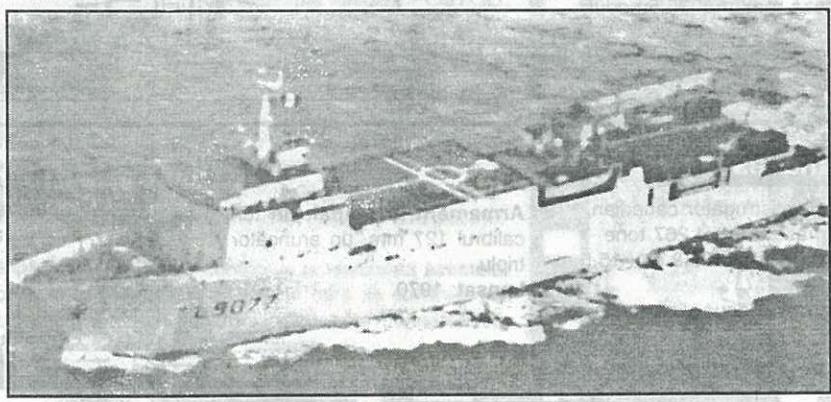
De Ziua Națională a României

BOUGAINVILLE A REPREZENTAT FRANȚA LA CONSTANȚA

În perioada 30 noiembrie - 4 decembrie a.c. s-a aflat la Constanța nava franceză BOUGAINVILLE (L-9077). Vizita a avut drept scop realizarea schimbului de informații în domeniul formelor și metodelor de instruire și pregătire a personalului la bordul navelor românești și franceze. Programul vizitei a inclus depuneri de coroane de către delegația franceză la Cimitirul Eroilor Francezi din Constanța precum și participarea la ceremoniile organizate cu prilejul Zilei Naționale a României.

Nava este comandată de către căpitan-comandorul Alain de Lestrange și are următoarele caracteristici: deplasament 5.100 tone, lungime 113,5 m, lățime 17 m, pescăru 4,3 m. Echipajul este format din 10 ofițeri, 75 maștri militari și 25 marinari. Nava de transport și sprijin logistic, BOUGAINVILLE are un bazin

inundabil cu dimensiunile de 78/11,8 m și o punte pentru elicoptere de 26/17 m. Capacitatea de încărcare este de 1200 tone și 500 oameni. (B.D.)

ENCICLOPEDIA NAVELOR

DISTRUGĂTOARE

Comandor (r) Francisc HOSCIUC

Primele distrugătoare au apărut la sfârșitul secolului al XIX-lea (anii 1890) și erau destinate combaterii torpiloarelor. În scurtă vreme, „distrugătoarele de torpiloare” sau „contratorpiloarele” (în limba engleză torpedo boat destroyers) au preluat misiunile

torpiloarelor, fiind mai mari, mai rapide și mai bine înarmate, atât cu artilerie, cât și cu torpile și cu alte arme (mai târziu rachete). În prima pagină a rubricii prezentăm câteva tipuri de distrugătoare mai puțin cunoscute, iar în cea de a doua prezentăm evoluția distrugătoarelor din flota U.S.Navy, (selecția ne aparține).

Frunze

Tipul: distrugător rusesc

Deplasament: 1.321 tone

Dimensiuni: 93 m x 9,3 m x 2,8 m

Propulsie: turbine, două elice

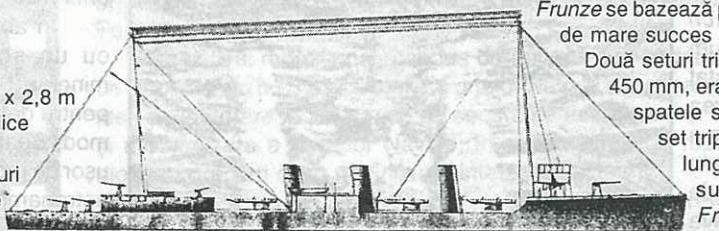
Viteză maximă: 34 noduri

Armament principal: 4 tunuri

calibrul 102 mm, unul de

calibrul 75 mm

Lansat: 1915

Frunze se bazează pe modelul distrugătorului rusesc de mare succes Novik și, inițial, s-a numit Bistry. Două seturi triple de tuburi lanstorpile, calibrul 450 mm, erau amplasate la mijlocul navei, în spatele suprastructurii, în timp ce un alt set triplu era poziționat la proa. De-a lungul timpului, armamentul său a suportat mai multe modificări. Frunze a fost scufundat de un avion german în 1941.

Asashio

Tipul: distrugător japonez

Deplasament: 2.367 tone

Dimensiuni:

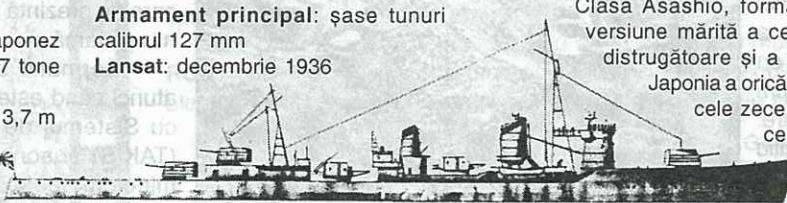
118,2 m x 10,4 m x 3,7 m

Viteză maximă:

35 noduri

Armament principal: şase tunuri
calibrul 127 mm

Lansat: decembrie 1936

Clasa Asashio, formată din zece unități, a fost o versiune mărită a celor două clase precedente de distrugătoare și a marcat abandonarea de către Japonia a oricărui limite impuse de tratate. Toate cele zece nave au fost pierdute în timpul celui de-al doilea război mondial, Asashio căzând victimă unui atac aerian american.

Fuyutsuki

Tipul: distrugător japonez

Deplasament: 3.759 tone

Dimensiuni: 134,2x11,6x4,2 m

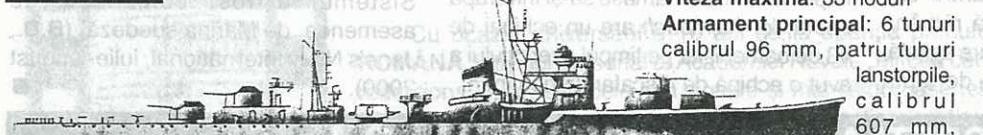
Propulsie: turbine cu două elice

Viteză maximă: 33 noduri

Armament principal: 6 tunuri
calibrul 96 mm, patru tuburi
lanstorpile, calibrul
607 mm, într-un

lansator cvadruplu

Lansat: ianuarie 1944

Comandan în 1939, ca parte a unei clase numeroase de distrugătoare oceanice, inițial a fost proiectat ca escortă antiaeriană rapidă pentru a participa la misiuni împreună cu grupurile de luptă ale portavioanelor japoneze. Oricum, proiectul a fost modificat pentru a fi echipat cu un lansator de torpile cvadruplu.

Araguaya

Tipul: distrugător brazilian

Deplasament: 1.829 tone

Dimensiuni: 98,5 m x 10,7 m

x 2,6 m

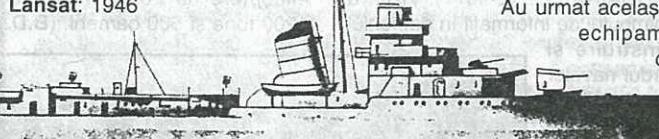
Viteză maximă: 35,5 noduri

Armament principal: 4 tunuri
calibrul 127 mm, 2 tunuri calibrul
40 mm

Lansat: 1946

Araguaya și cele cinci nave surori au fost construite pentru a înlocui cele sase nave din clasa H, luate înapoi de către Royal Navy la terminarea celui de-al doilea război mondial.

Au urmat același proiect original, dar au utilizat echipament american. Toate au fost construite între 1943 și 1946 la Ilha das Cobras Navy Yard. Araguaya a fost dezafectat în 1974.

Athabaskan

Tipul: distrugător canadian

Deplasament: 4.267 tone

Dimensiuni: 129,8 m x 15,5 m

x 4,5 m

Propulsie: două elice, turbine cu

gaz

Viteză maximă: 30 noduri

Armament principal: un tun
calibrul 127 mm, un aruncător
triplu

Lansat: 1970

Athabaskan și cele trei nave surori au fost proiectate pentru războiul antisubmarin. Elicopterele Sea King, adăpostite în cele două hangare, oferea navei o mare flexibilitate, mai mare decât oricare navă antisubmarin din acea perioadă. Un sistem electronic complet includea și un dispozitiv radar de avertizare cu rază mare de acțiune.

ENCICLOPEDIA NAVELOR

DISTRUGĂTOARE

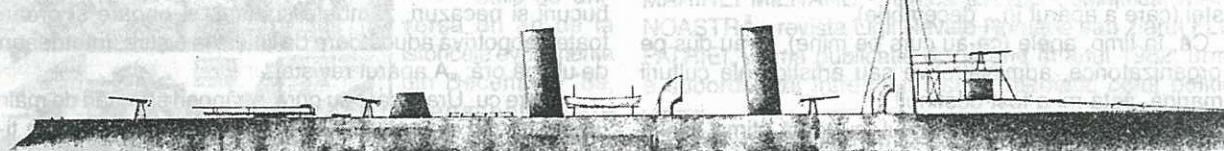
Statele Unite ale Americii

Farragut

Tipul: distrugător
Deplasament: 283 tone
Dimensiuni: 65 x 6,3 x 1,8 m
Propulsie: motoare verticale cu triplă expansiune, două elice
Viteză maximă: 33,7 noduri
Armament principal: şase tunuri calibrul 15 mm, 2 tuburi lanțostopile, calibrul 457 mm
Lansat: iulie 1898

Farragut a fost primul distrugător al Marinei Militare a Statelor Unite, deși inițial a fost clasificat ca torpilori. Construcția a început în iulie 1897 la sănțierul Union Iron Works și a fost terminată în martie 1899. Motoarele dezvoltau 5.878 CP, iar aburul era furnizat de trei cazane Thornycroft. Rezerva de cărbune era de 96 de tone. Echipajul era

format din 66 de oameni. În august 1918 Farragut a fost redenumit *Vedeta torpiloare de coastă nr.5*. A fost vândută în 1919.

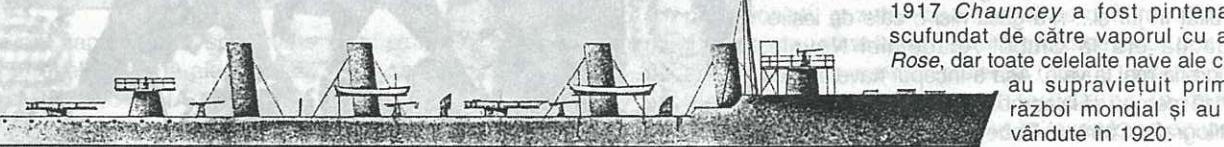

Decatur

Tipul: distrugător
Deplasament: 426 tone
Dimensiuni: 77 m x 7 m x 2 m
Propulsie: motoare verticale cu triplă expansiune, două elice
Viteză maximă: 29 noduri
Armament principal: cinci tunuri calibrul

15 mm, două tunuri calibrul 76 mm, 2 tuburi lanțostopile calibrul 457 mm
Lansat: septembrie 1900

Clasa Decatur (cu cinci unități) a fost cea mai mare clasă de distrugătoare construită înainte de 1899. Toate distrugătoarele precedente fuseseră nave aproape identice din punctul de vedere al deplasamentului (între 238 și 283 de tone). Distrugătoarele din clasa Decatur au fost autorizate în 1898 și au servit, în principal, în zona Filipinelor. În 1917 *Chauncey* a fost pînă la scufundat de către vaporul cu aburi *Rose*, dar toate celelalte nave ale clasei au supraviețuit primului război mondial și au fost vândute în 1920.

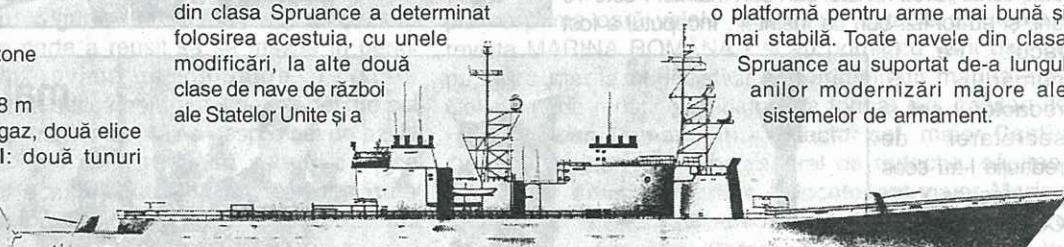

Spruance

Tipul: distrugător
Deplasament: 8.168 tone
Dimensiuni: 171,7 m x 16,8 m x 5,8 m
Propulsie: turbine cu gaz, două elice
Armament principal: două tunuri calibrul 127 mm, rachete Harpoon și Tomahawk
Lansat: 1973

Succesul proiectului corpului distrugătoarelor din clasa Spruance a determinat folosirea acestuia, cu unele modificări, la alte două clase de nave de război ale Statelor Unite și a

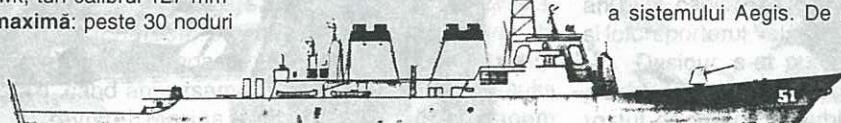
redus tendințele de ruliu și tangaj ceea ce a furnizat o platformă pentru arme mai bună și mai stabilă. Toate navele din clasa Spruance au suportat de-a lungul anilor modernizări majore ale sistemelor de armament.

Arleigh Burke

Tipul: distrugător purtător de rachete
Deplasament: 8.534 tone
Dimensiuni: 142,1 m x 18,3 m x 9,1 m
Armament principal: rachete Harpoon și Tomahawk, tun calibrul 127 mm
Viteză maximă: peste 30 noduri

Cea mai mare clasă de distrugătoare a fost proiectată pentru a înlocui vechile clase de distrugătoare Adams și Coontz, care au intrat în serviciu la începutul anilor 1960. *Arleigh Burke* și numeroasele sale nave surori au ca misiune principală realizarea unei acoperiri antiaeriene efective, pentru care sunt dotate cu versiunea SPY 1D a sistemului Aegis. De asemenea, au puternice sisteme de arme pentru a face față amenințărilor de la suprafață și antisubmarine. Fiecare navă costă peste un miliard de dolari.

UMOR

REVISTA „MARINA ROMÂNĂ” LA ZI ANIVERSARĂ

Partea întâi

Am avut onoarea să fiu membru fondator în colegiul de redacție al revistei „Marina Română”, acum 10 ani, care tocmai urmează a fi sărbătoriți. Și, dacă vreun redactor (șef) nu se supără, am fost primul numit, după aprobarea înființării revistei (care a apărut în... decembrie).

Că, în timp, apele (ce-au curs pe mine), m-au dus pe căi organizatorice, administrative sau artistice ale culturii din marină, astă mi-a fost destinul!

Și, pentru că urmează festinul, cu toată stima, înalta considerație și adâncul respect față de cei ce-au fost și cei ce sunt în slujba slovei scrise, a cuvântului rostit pe ape, al evocărilor, ca aducere aminte sau cercetat trecut, cu fotografii

Partea a doua

Ca autor de satiră și șurnor, nu se poate să nu fac, aşadar, și o șarjă amicală...

La început a fost cuvântul. L-a rostit Ioan Damaschin: „Revista!”. L-a completat și repetat Costin Constandache: „Gagniuc, revista!”. Acesta s-a uitat în jur și... n-a găsit nici o cale de ieșire. Redacția era la Clubul Academiei Navale, Tipografia mai la vale. Așa a început naveta. Flori Brânză mergea să ia aprobări la colonelul Freșparu, dactilografa Carmen Rebegilă alerga cu Marian Moșneagu când după hârtie, când unul după altul.

Domnul Băsescu, pe atunci subsecretar de stat, scria: „Urez revistei bun cart înainte! Peste 10 ani, și eu voi fi... bun ca înainte!”. Începutul a fost făcut. Pe la numărul 5, redactorul șef și secretarul de redacție l-au scos pe Jacques Yves Cousteau de sub apă și l-au intervievat. Apare în redacție Dorin Dumitrel, urmând să dispară. La numărul 6 redacția are un nou sediu: Casa Armatei Constanța. Se strâng cercul cultural și instituția devine... Cerc Militar.

și, nu în ultimul rând, cu un careu marinăresc și cu câteva rânduri de umor, citit printre rânduri, pot spune că toți aceștia au intrat, cu tot cu REVISTĂ, în istorie!

„Marina Română”, la ceas de sărbătoare, a avut suișuri și coborâsuri, lansări la public sau lansări la apă, iar redactorii, toți truditorii din colegiu, cu zbucium și tumult, bucurii și necazuri, zâmbete și zâmbre, onoare și oroare, toate deopotrivă aducătoare de liniște la o știre, întotdeauna de ultimă oră: „A apărut revista!”

Care cu „Ural”, care cu gura, strângeri și frecări de mâini, uneori frecări ale capului impede, cu întrebarea „Unde și-a fost capul?”, dacă a apărut, cumva, o greșală. De tipar sau de mâină... Repet, zece ani de destin, uneori divin, alteori cu vin, când cu chin, când cu pelin, dar și cu suflet plin!

UMOR

...și bărbați de soi

Așa arată bărbații redacției. Arată cu mâna stângă!

În fiecare număr scriu personalități ale vietii militare, unii azi cu preocupări parlamentare. De corespondență și expediție se ocupă plutonier Didel Vidrașcu. Într-o târziu este expediat și el...

Când colegiul de redacție face numerele 13-14 apar dactilografa și fotoreporteră, distinsele doamne Cârceanu Rodica și Valentina Ciucu. Timpul trece, se scrie mult și bine, tot așa se și așteaptă... bani pentru hârtie și tipărire, trece timpul, sunt jude mii de

articole publicate, câte unul din redactori o-ntinde cu revista la Rodipet, și-o vine, la șefi ecourile sunt favorabile, în marină cadrele militare lasă totul bătă, în timpul programului, să citească revista, militarii de pe nave nu dorm noaptea, până nu citesc și copertele, e un succes de masă. Marian Moșneagu și Ananie Gagniuc, văzând că treaba a-nceput să meargă bine, o iau pe alte căi marine, mai ales că șeful lor, de câte ori o-ntreba pe Flori Brânză

la ce oră au venit la program, aceasta răspunde, invariabil: 89 89 89...

După 1995 o trecere meteorică prin redacție a avut Dorin Popescu, apoi a venit pe lume (lumea redactorilor revistei) Costel Susanu, parcă intuind că peste 2-3 ani se va desfîntă Liceul de Marină. În redacție se simte un nou aer, pentru că vine, din când în când șeful Cercului Militar, Ananie Gagniuc și... deschide geamul.

Timpul trece și venim spre zilele noastre, cu apariții și dispariții misterioase. Dactilografa are postul suspendat și nu mai poate sta așa, atârnată, tot timpul. Apare dinu... știu unde, Dinu Bogdan. I se fură magnetofonul. În continuare, misiuni, plecări, documentări, sponsori, aprobări, alergătură, multă tevatură, vara căldură, iarna nu. (Aici n-am găsit altă rimă!). Au mai avut loc și avansări, s-au mai dat avansuri, s-au mai făcut lichidări, s-au dat doctorate, ce mai, s-au făcut de toate.

Și așa am ajuns în ziua de azi, pe măine, cum se trăiește peste tot. Pentru actualul colectiv, mă alătur urărilor pe care le fac cei mai mari ca mine, de-a avea succes în continuare și, vorba unui colaborator de-al lor: „Sănătate! Pace! Soare!“ (N.R. Este vorba de poetul Geo Vlad).

A consemnat, relatat și evocat
Ananie Gagniuc

*Cu ocazia Sărbătorilor de iarnă și
a Anului Nou 2001,
colectivul redațional al revistei
MARINA ROMÂNĂ
urează tuturor colaboratorilor
și cititorilor săi
multă sănătate, bucurii și împliniri.
La schimbare de secol și mileniu,
un tradițional
„La mulți ani!“*

